

சுடர்

CHUDAR

29

கலை
இலக்கியத்
திங்கள்
இதழ்

ஐப்பசி - 1977

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

விலை ரூபா 1.00

ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு

சாலை இளந்திரையன் வேண்டுகோள்

அன்பு நண்பர்களே,

இந்தியாவின் தலைநகரிலே உள்ள தில்லிப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் முதுகலை (எம். ஏ.) பட்டப்படிப்புக்காக வாய்ப்பு இப்போது ஏற்பட்டுள்ளது. இதிலே பெருமளவு பொறுப்பு ஏற்றிருந்த நான், வெளிநாட்டுத் தமிழ் இலக்கியத்தையும் இந்த எம். ஏ. பாடத்திட்டத்தில் ஒரு பகுதியாகச் சேர்த்துள்ளேன்.

தாய்த் தமிழகத்துக்கு வெளியே படைக்கப்படும் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஈழத்து இலக்கியம் கணிசமானது என்பதை அறிவர்கள். புதுமைலோலன், கனக செந்தி நாதன், எஸ். பொன்னுத்துரை, எம். ஏ. ரகுமான் முதலான நண்பர்கள் மூலம் இந்தத் தொடர்பு மிகுந்த பயனுடையதாக இருந்து வந்துள்ளது. நாங்கள் ஈழத்துக்கு வந்த காலங்களில் எங்களுக்கு அறிமுகமான வேறு சில நண்பர்களும், அவ்வப்போது, சில புத்தகங்களை எனக்கு அனுப்பி வந்துள்ளார்கள்.

இருப்பினும், அரியவையும் புதியவையுமான சில புத்தகங்களாவது எனக்குக் கிடைக்காமல் இருக்க வாய்ப்பு இருக்கவே செய்கிறது. அவைகளும் இலக்கிய இதழ்களும் கிடைத்தால், என்னுடைய பணி, இங்கே மேலும் பயனுடையதாக அமையும் அல்லவா?

இதற்குத்தான்,—

எழுத்தாள நண்பர்களே, உங்களின் இவிய உதவியை நாடுகிறேன்; இதுவரை ஈழத்தில் வெளிவந்துள்ள தமிழ்ப் புத்தகங்களின் விவரப்பட்டியல் தயாரிக்கப் பட்டிருந்தால் எனக்கு அனுப்புங்கள்; ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தைப் பற்றிய மதிப்பீட்டுகள், திறனாய்வுகள் கிடைத்தாலும் அனுப்புங்கள். நீங்கள் அண்மையில் எழுதியுள்ள புத்தகங்களைப் பற்றியும் வேறு தரமான புத்தகங்களைப் பற்றியும் விவரம் தாருங்கள். இங்கே, இந்தியாவில் கிடைக்காத புத்தகங்களை அவரவரும் எனக்கு அனுப்பி உதவினால் உங்கள் அன்பினைப் போற்றிக் காப்பேன்; அதனை இங்கே ஈழத்து இலக்கியம் பரவுவதற்குச் செய்த பெரும் தொண்டாக ஏற்று உவகை கொள்வேன்.

பின்கண்ட முகவரிகளுள் ஏதேனும் ஒன்றிலே நீங்கள் என்னோடு தொடர்பு கொள்ளலாம்.

அன்போடு,
சாலை இளந்திரையன்

Dr. SAALAI ILANTHIRAIAN
Dept. of Tamil
Delhi University,
DELHI 7 (India)

Dr. SAALAI ILANTHIRAIAN
9-A/7 W. E. A. Karol Bagh
NEW DELHI-5.

அட்டைப்படம்:-சிங்கள இனவெறியாட்டத்தின் விளைவாய் தமிழர் பட்ட சித்திரவதைகளைத் தன் உணர்ச்சித் தூரிகையால் சித்திரமாய் வடித்துள்ளார் ஓவியர் 'ஹூன'

சுடருடன் தொடர்புகொள்ள வேண்டிய முகவரி:-

194 ஏ, பண்டாரநாயக்கா வீதி

கொழும்பு - 12

நமது எதிர்காலம்

தென்னாபிரிக்காவையும், ரௌமசியாவை விட உலகில் மிக மோசமான இனவெறியின் இருப்பிடம் 'சிங்கள ஸ்ரீலங்கா'தான் என்பதை கடந்த ஆகஸ்டில் நடைபெற்ற மிலேச் சந்தனமான சம்பவங்கள் எடுத்துக்காட்டி விட்டன.

சிங்கள இனவெறியர்கள், தென்னாபிரிக்க, ரௌமசிய வெள்ளை இனவெறியர்களுக்கும் மிஞ்சி — உலகத்தின் கண்களில் அவர்களை (வெள்ளை இனவெறியர்களை) 'நல்லவர்கள்' ஆக்கிவிட்டனர்!

அவ்வளவு குரூரமான—மோசமான—உலகிலே எங்கும் நடைபெற்றிராத சிங்கள இனவெறிக் கொடுமைகளுக்கு ஈழத்தமிழர்கள் பலியாக்கப்பட்டுள்ளனர்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தேசிய அரசுப் பேரவையில் உரை நிகழ்த்திய கோப்பாய் பா. உ. திரு. சி. கதிரவேற்பிள்ளை அவர்கள் தென்னாபிரிக்காவில் வெள்ளை இனவெறியைத் தோல்மட்டத்தில் மட்டுமேயிருக்கிறது; இங்கு சிங்கள இனவெறிய ஆள் மட்டத்தில் இருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

சிந்தனைச் சிற்பியின் அந்தக்கூற்று எவ்வளவு தூரம் உண்மையானது. என்பதை இப்போது நிரூபித்துக் காட்டிவிட்டனர் சிங்கள வெறியர்கள்.

சொத்துக்கள் மட்டும் கொள்ளையடிக்கப்பட்டால்—கடைகள் மட்டும் சூறையாடப்பட்டால்—சமூக விரோதிகளின் நாசவேலை—கொள்ளைக்காரர்களின் கொடுமையென்று சொல்லிவிடலாம்!

இங்கு கோடிக்கணக்கான தமிழர் சொத்துக்கள் மட்டுமா கொள்ளையிடப்பட்டன?

பல நூறு தமிழர்கள்—ஆங்காங்கே பரிதாபமான ஆடு மாடு வெட்டப்படுவதுபோல வெட்டிக் கொல்லப்பட்டனர்! அவர்கள் உயிர்கள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டுள்ளன!

மானமே பெரிதென்று வாழும் தமிழர்குலப் பெண்டிர்—சிறுமிகள், ஏனென்றால்

குரூரமான முறையில் கற்பழிக்கப்பட்டுள்ளனர்—தமிழ் மங்கையர் புனிதமான கற்பு கொள்ளையிடப்பட்டது.

ஆம், பல இடங்களில் பொலிசார் பார்த்து நிற்க—பொலீசாரின் கண்முன்னால் அவர்களது அனுசரணையுடன் இத்துணைகொடுமைகளும் நடைபெற்றிருக்கின்றன.

இவ்வளவு பயங்கர இனவெறிக் கொடுமைகளுக்கும் சிங்கள ஸ்ரீலங்காவில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் உள்ளாகிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் தான்—தமிழர்கள் வீதி வீதியாக வெட்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் தான்—தமிழ் பெண்களின் கற்பு சிங்கள மிருகங்களால் உறிஞ்சப்பட்டுக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் தான்—தேசிய அரசுப் பேரவையில் அஹிம்சாவாதியென்று தம்மைக் கூறிக் கொள்ளும் பிரதமர் ஜே. ஆர். அவர்கள் தமிழர்களைப்பார்த்து மிகவும் அமைதியாகப் பின்வருமாறு கூறினார்—அதாவது;

“நீங்கள் (தமிழர்) ஒரு யுத்தத்தை விரும்பினால் ஒரு யுத்தம் நடைபெறட்டும்; சமாதானத்தை விரும்பினால் சமாதானம் நிலவட்டும் என்று நான் கூறவில்லை; நாட்டு மக்கள் கூறுகிறார்கள்!” என்று கூறினார் முழு நாட்டுக்கும் தாமே பிரதமர் என்று கூறிக்கொள்ளும் ஜே. ஆர். அவர்கள்!

எரிகிற தீயில் எண்ணெய் வார்த்தது போல—பிரதமரின் இந்தப் “போரா, சமாதானமா” என்ற கேள்வியின் பின்னர்தான் பல இடங்களிலும் தமிழர்களுக்கு எதிரான கொடுமைகள் உச்சக்கட்டத்தையடைந்ததாக பாதிக்கப்பட்ட தமிழர்கள் கூறுகிறார்கள்!

ஒரு சிங்களக்கட்சி கூடாது; மற்றச் சிங்களக்கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தால் தமிழர்களுக்கு சற்று ஆறுதல் கிடைக்கும் என்று நம்பியிருந்தவர்களுக்கு எல்லாச் சிங்களக்கட்சிகளும் சிங்கள இனவெறியென்ற ஒரே குட்டையிலூறிய மட்டைகள் தாம் என்பதை ஆகஸ்ட்கலவரம் எடுத்துக்காட்டிவிட்டது!

சிங்கள இனவெறிக் கொடுமையால் பாதிக்கப்பட்ட தமிழர்கள் சிங்கள ஸ்ரீலங்காவிலே

ருந்து வெறுங்கையுடன் அகதிக் கோலத்தில் வெளியேறி அடிமைப்பட்டுக்கிடக்கும் தமது சொந்த நாடான தமிழ் ஈழத்துக்கு வந்திருக்கிறார்கள்—வந்துகொண்டு இருக்கிறார்கள்.

பாதிக்கப்படாத தமிழர்களும் தங்கள் எதிர்காலபாதுகாப்புக் கருதி தமிழ் ஈழத்தில் தங்கள் வாழ்வை அமைத்துக்கொள்ளத் துடிக்கிறார்கள்!

தங்கள் தாயகமான தமிழ் ஈழத்திலேயே தமக்கு எதிர்காலம் உண்டு என்பதிலும் தாயகத்தில் குடியேறி, அதை வளப்படுத்தி சிங்கள ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து தமது சொந்த தமிழ் ஈழ மண்ணை எப்படையும் காப்பாற்றிவிட வேண்டுமென்பதிலும் தமிழர்கள் இப்போது உறுதி பூண்டுள்ளனர்!

தமிழ் ஈழ மண்ணையாவது நாம் காப்பாற்றிக்கொள்ளாவிடின் நமக்கு கடலே தஞ்சம் என்பதையும் நம்மவர்கள் இப்போது உணர்ந்து விட்டார்கள்.

நமக்கென்று சொந்தத்தாயகமிருந்தும்—அந்தத் தாயகத்தின் அரசரிமை நமது கைகளில் இல்லாத காரணத்தினால்—சொந்த நாட்டிலேயே அடிமையாக்கப்பட்டிருக்கிறோம்; அகதிகளாக்கப்பட்டிருக்கிறோம்; மற்றோர் இனத்தின் கைகளில் அடிப்படும் பந்தாக இருக்கிறோம்!

எந்த ஒரு இனமும் தனது சொந்தக் காலில் நிற்காமல்—அடுத்த இனத்தின் தயவிலும், நல்லெண்ணத்திலும் வாழுமானால்

இப்படியே அடிபட்டு, வதைபட்டு, கண்ணீர் சிந்தி அழிய வேண்டியதுதான்!

இந்த உண்மையை உணர்ந்து நமது சொந்த மண்ணிலாவது—நமது உரிமையும் சுதந்திரமும் கொண்ட மக்களாக வாழ உறுதி பூணுவோம்!

அகதிகள் என்ற பெயரைத்தாங்கியபடி சிங்கள ஸ்ரீலங்காவிலிருந்து தமிழீழம் நோக்கி ஓடிவரும் தமிழர்களுக்கு நமது மண்ணில் எப்படையும் வாழ்வு அமைத்துக்கொடுப்பதென்று சங்கற்பம் செய்வோம்! என்னையும் ஏழாய்ப்பகிர்ந்து உண்போம்!

இந்தப் புனிதபணிக்கு நிதிமிகுந்தவர் பொற்குவையும், நிதி குறைந்தவர் காசுகளும் தரட்டும்! நிலம் உள்ளவர்கள் பூதானம் செய்யட்டும்! அதற்கும் வாய்ப்பு அற்றோர் தம்மால் முடிந்த வேறு உதவிகளை செய்யட்டும்! செய்யவேண்டியவை எவ்வளவோ உண்டு!

சகோதரத்துவத்தை வளர்ப்போம்! தமிழின் ஒருரைப்பாட்டை கட்டிவளர்ப்போம்! தமிழீழத்தாயகத்தின் அடிமை நிலையை நீக்கி நமது அரசரிமையை மீட்டே தீருவோம்!

● குறிப்பு: தமிழ் அகதிகள் மறுவாழ்வுப் பணிக்கு உதவிட விரும்புவோர், தமிழ் அகதிகள் மறுவாழ்வுக் கழகம், 17 அல் பிறட் பிளேஸ், கொழும்பு—3 எனும் முகவரிக்கு எழுதலாம்.

தமிழக வாசகர் ஒருவரின் கடிதம்

எனது நண்பர்கள் உட்பட, நான் நீண்ட நாள் சுடர் வாசகர்களிடம் இருந்து எதிர்பார்த்திருந்த செய்தி ஒன்று சுடரில் வந்திருப்பது கண்டு பேருவகை அடைகிறேன். தமிழக ஏடுகள் தமிழீழச் செய்திகளை வெளியிடாதது பற்றி வாசகர் வாய் மொழி பகுதியில், ஆடி இதழில் என் நண்பர் குறிப்பிட்டிருந்தது தான் அச்செய்தி. செல்வா மறைந்த செய்தி மாட்டுமல்ல நூற்றுக்கணக்கில் எனது தமிழர்கள் சிங்கள நாட்டுத் தெருக்களிலே இரத்த வெள்ளத்தில் பிணங்களாக மிதந்தார்கள் கடந்த மாதம்; ஐயகோ! என்ன கொடுமை! நினைத்தாலே ரத்த நாளங்கள் புடைக்கிறதே, இந்திகழ்ச்சி பற்றிக்கூட உங்களிடம் விற்பனையில் நல்ல 'மார்க்கட்' பிடித்துள்ள குழுதம், கல்கண்டு, ஆனந்தவிசுடன், தினமணிக் கதிர் போன்ற ஏடுகள் குறைந்தபட்சம் ஒருவரிகூட செய்தி வெளியிடாமல் நூறுசதம் இருட்டடைப்பு செய்ததே, இது கண்டும் எப்படி இவ்வேடுகளை தமிழீழத்தில் அனுமதிக்கின்றீர்கள்? சிந்தியுங்கள். சுடர் தமிழகத்தில் கிடைப்பதில்லை. வாசகர்களே அனுப்பி உதவுங்கள்.

பரிமளா மணான்

13-B, இராதாகிருஷ்ண பஞ்சாலை,
'சி' குடியிருப்பு, பூனைமேடு,
கோவை—641004—தமிழ் நாடு.

வாசகர்களுக்கு ஓர் அறிவிப்பு

எதிர்க்கட்சி முதல்வர் திரு. அ. அமிர்தலிங்கம் அவர்களின் உருவத்தை அட்டையில் தாங்கிய சுடர் 1977 ஆடி இதழ் வெளிவந்த பின்னர், நாட்டில் ஏற்பட்ட இனக் கலவரம்—தமிழா படுகொலை காரணமாக ஆவணி, புரட்டாதி சுடர் இதழ்கள் வெளியிடப்படவில்லையென்பதையும், இந்த இதழிலிருந்தே—அதாவது ஐப்பசி இதழிலிருந்தே சுடர் மறுபடியும் வெளிவருகிற தென்பதையும் சுடர் வாசகநேயர்களுக்கு அறியத் தருகிறோம்.

—ஆர்.

புத்தனின் ஊர்வலம் முடிகின்றது!

— காவலூர் எஸ். ஜெகநாதன்

வீதியில் சிந்தப்பட்ட தமிழர்களின் இரத்த ஆற்றைப் போல் மேற்கு வானம் சிவந்துக்கொண்டிருந்தது. ஆங்காங்கே சில கடைகள் தீச்சுவாலைக்குள் தியந்துகொண்டிருந்தன. வெறிபிடித்தவர்களின் கத்திகள் அப்பாவித்தமிழர்களின் உடல்களில் பாய்ந்தன. அடி, உதை..... “ஐயோ, ஐயோ” என்ற அவறல். மனிதர்களையே உணவாக்கத்துடித்த மனிதமிருகங்களின் அக்கிரமத்தைக் காணச்சகிக்காது ஆதவனும் மலைமுகட்டின் மறைப்பில் இறந்ததன் பயணத்தை முடித்துக்கொண்டான். பெரகரா ஆரம்பமாகிவிட்ட தற்காண ஆரவாரம். காக்கி உடைகளும் ஆயுதங்களும் அங்கங்கே நடந்து திரிகின்றன. அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த யானையின் மீது வைக்கப்பட்டிருந்த பீடத்தில் புத்தரின் உருவச்சிலை. அன்பு... அகிம்சை இப்படியெல்லாம் போதித்த அகே புத்தன் சங்குகள் ஊத..... மேளங்கள் முழங்க ஊர்வலம் தொடங்கிவிட்டது.

புனித புத்தன் சூழ்வந்து கொண்டிருந்தவர்களின் இருண்ட மனங்களைப்பார்த்தான். யானையில் உள்ள பீடத்தைவிட்டுப் பாய்ந்து ஓடிவிடவேண்டும் போல் ஒரு துடிப்பு. அவன் கண்களில் கண்ணீர் கசிந்தது. என்னைக் கடவுள் என்று வணங்குபவர்கள் — மனிதத்தன்மையை இழந்துவிட்டவர்கள். புத்தருக்கு வேதனையைத்தாள முடியவில்லை. பொறுமையை நெஞ்சில் தேக்கி சகித்துக்கொண்டிருந்தார்—புத்தருக்கு உயிர் மீண்டுவிட்டது.

மேற்குக் கடைவீதியில் புத்தரின் ஊர்வலம் திரும்புகிறது. ஒரு புத்தகக் கடையொன்றின் வெளியே ஒரு கும்பல் மொய்த்திருப்பிவிட்டது.

துக்கொண்டிருக்கிறது. உள்ளேயும் பலர். கிழிந்து—சிதைந்து வெளியே வீசப்படும் புத்தகங்கள். முன்னூலை குவிந்து கிடக்கும் தமிழ்ப்புத்தகங்கள் தலைவக்கப்படுகின்றன. கடைவாயிலில் ஒரு பெரியவரைச் சுற்றி நின்றவர்கள் அடித்தார்கள் — உதைத்தார்கள். தாராளம் ஏராளம். “பறத்தமிழர்” நாயைப்போல தெருவோரத்தில் அடித்து உருட்டுகிறார்கள். முன்னால் எரிந்துகொண்டிருந்த புத்தகங்களுக்கு நடுவே ‘புத்தரின் போதனைகள்’ என்ற புத்தகமும் எரிந்து சருகிக்கொண்டிருந்தது. வேதனையில் புத்தரின் நெஞ்சம் எரிந்தது. கைகளால் நெஞ்சை இறுகப்பிடித்துக்கொண்டார். ஊர்வலம் நகர்ந்துகொண்டிருந்தது.

மேற்கு வீதியின் முடிவிடத்தை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது புத்தரின் ஊர்வலம். தலைமயிரைப்பற்றி இழுத்த பீட ஒரு பெண்ணை இழுத்து வீதியில் எறிந்தான் ஒரு வெறியன். அங்கும் ஒரு வெறிகொண்ட கும்பல். “ஐயோ என்ற பிள்ளை... என்ற பிள்ளை” அலறித்துடித்தாள் பெற்றவள் வீதியோரத்தில் அவளை வீசினார்கள். அவள் செய்த குற்றம் தமிழ்ப்பெண்ணாகப்பிறந்தது. பால்மணம் மாறாத அந்தப்பச்சினம் சூழ்ந்தை கத்தியால் துண்டாடப்பட்டது. இரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்தது சூழ்ந்தை. புத்தபகவானதுடித்துப்போனார். அவரது மனக்கண்ணில் பழைய நினைவுகள். இறந்துவிட்ட பிள்ளையைக் கொண்டுவந்து தன் காலடியில் போட்ட அந்தத்தாய் நினைவுக்கு வந்தாள். புத்தரின் கண்கள் ஆற்றுப்பெருக்கின் ஊற்றுகின. ஊர்வலம் வடக்குக் கடை வீதிக்குத்

புடவைக்கடை ஒன்று எரிந்துகொண்டிருந்தது. கூடி நின்றவர்கள் அகப்பட்டது லாபம் என்று கையில் பட்டதை எடுத்துக்கொண்டு சிதறி ஓடினார்கள். உழைத்து உண்பது அவர்களுக்குத் தெரியாத ஒன்று போலும். கடையின் மேல்பகுதியில் குடியிருந்த கடைச் சொந்தக்காரனின் குடும்பம் வீதிக்கு எறியப்பட்டது. மனைவிக்கு முன்னால் கணவன் உதைக்கப்பட்டான். “ஐயா... ஐயா” தலையில் கைவைத்துக்கதறினார். கணவனுக்கு முன்னால் மனைவி மிதிபட்டாள். கேட்பதற்கு யாருமில்லை. அந்தக் குரல்கள் புத்தரின் செவிகளில் மட்டும் தான் வீழ்ந்தன. சூழ் நின்று வேட்டையாடுபவர்கள் என்னுடைய பக்தர்களா? என்னை வணங்கி வரம்கேட்பவர்களா? புத்தரையும் சுமந்துகொண்ட யானை அசைந்தது. சங்குகளின் ஒலி... மேளங்களின் முழக்கம் எதுவுமே புத்தரின் செவிகளில் விழவில்லை. “ஐயோ...ஐயோ” மீண்டும் மீண்டும் அவரது செவிகளில் அந்த அவலக்குரல்கள் தான் விழுந்தன.

வடக்கு வீதியின் முடிவிடத்தை நெருங்கியது ஊர்வலம். ரூபையில் இருந்த தந்திக்கம்பத்தில் கட்டப்பட்டிருந்தான் ஒரு மனிதன். தமிழனாகத்தானே இருக்கவேண்டும். அவன் கண்ணுக்கு முன்னால் அவன் மனைவி அடிக்கப்பட்டாள். உருட்டி உருட்டி உதைக்கப்பட்டாள். அவளது மார்பகங்களை அறுத்து எறிந்தார்கள். எந்தத்தாயிடம் பால் குடித்து வளர்ந்தார்களோ பாவிகள்... பாவிகள். அத்தோடு விட்டார்களா? கொதித்து நின்ற அவள் கணவனைக் கட்டிவைத்தே அடித்தார்கள். உயிர்ற்றுப்பிணமாக விழுந்தவளின் கடைசி ஓலம் “புத்தனே பார்த்துக்

கொண்டா இருக்கியும்” புனித புத்தரால் பொறுக்க முடியவில்லை. இதையெல்லாம் பார்த்தபின்னும் அவரால் ஊர்வலத்தில் வர முடியவில்லை. பாய்ந்து எங்காவது ஓடிவிட வேண்டும் என்று துடித்தார். அதனைப் பொருட்படுத்தாது யானை அசைந்தது.

கிழக்கு வீதியில் ஊர்வலம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. வீதியின் ஓரத்தில் ஒரு கும்பல். ஒரு மனித ஜீவனைச் சுற்றி பதினைந்து பேருக்கு மேற்பட்டவர்கள் கையாலும் காலாலும் உதைத்தார்கள். கையில் அகப்பட்டவையெல்லாம் ஆயுதங்களாகின. யாரோ ஒரு அப்பாவித் தமிழன் போலும். ஆயுதமெதுவும் இல்லாமல் வெறும் கையோடு நிற்கும் ஒருவனை இத்தனைபேர் சூழ்ந்து கொண்டு...வீரம் என்ற சொல்லுக்கே எனது பக்தர்களுக்கு அர்த்தம் தெரியாது போலும்” என்று நினைத்தபடி நிமிர்ந்தார் புத்தர். அவர் கண்கள் அந்தக் கும்பலை ஊன்றிக் கவனித்தன. நடுவில் ஒரு கிழவி. இன்றோ நானையோ சாவைநோக்கிக்கொண்டிருந்த கிழவி இரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்தாள். அவளும் ஒரு தமிழ்ப்பெண். அதனால் இத்தனைபேர் சூழ்ந்து கொண்டு அவளது உயிரைப் பறிக்க முற்பட்டார்கள். இனியும் பொறுத்திடப் புத்தருக்கு மனம் இரும்பாலானதொன்றல்ல. அவர் முடிவு செய்து விட்டார்.

புத்தரைச் சுமந்து வந்த யானை அசையாமல் நின்று விட்டது. அருகில் வந்த பாகன் அதனை நகரச் செய்ய முயற்சித்தான். யானை அசையவேயில்லை. யானைக்குத்தான் ஏதோ கோளாறு என்று எண்ணியப்படி யானையைச் சுற்றி சோதித்துப்பார்த்தார்கள். புத்தரின் உருவச்சிலையிலிருந்து உறுதியாக ஒலித்தது “நீங்கள் எனக்குப் பின்னால் வரவில்லை. உங்களுக்குப் பின்னால் நான் வரவும் மாட்டேன்.”

(யாவும் கற்பனை)

அடக்குமுறை பற்றி அண்ணல்

“அடக்குமுறைக்குப் பொறுப்பாயிருக்கும் அரசாங்கத்தைக் கடவுளை மதிக்காத அரசாங்கம் என்று சொல்லாமல் வேறு எவ்வாறு சொல்வது?

ஆளப்படுவோருக்கு விசுவாசமாயிருக்கும் அரசாங்கம் அவர்களின் விசுவாசத்திற்கு அருகதையுள்ளது தான். நமது அரசாங்கம் எப்போது அதற்குப் பங்கம் விளைவிக்கிறதோ, அப்பொழுதே நாம் விசுவாசமின்மையை வெளிப்படுத்தி விடுவோம்; சகல வித ஒத்துழைப்பையும் தரமறுத்து எதிர்க்கத் தூண்டுவோம்.

சட்டத்தின் உள்நோக்கைவிட அதிகமாக அடக்குமுறையை ஓர் அரசாங்கம் கையாளுமேயானால் பலாத்காரத்தைத்தான் அது மக்களிடையே மென்மேலும் பெருக்கி விடும்.

மக்களிடையே உண்டாகியிருக்கும் விழிப்பு உண்மையானதாகவும் மக்கள் முழுவதும் காணப்படுவதாகவும் இருந்தால் அவர்கள் தாங்கள் போற்றும் இலட்சியத்தை அடைந்தே தீருவார்கள். எவ்வித அடக்குமுறையும் அதைத் தடுத்துவிட முடியாது.

நியாயமான செயல்கள் உண்மையுடனும் அகிம்சையுடனும் நடத்துவதனால் எந்த அடக்குமுறை ஏற்பட்டாலும் அவைகள் எப்போதும் அழியாமலே இருந்து கொண்டிருக்கும்.

இதுவரை எந்த அடக்குமுறையும் எந்தச் சுதந்திர இயக்கத்தையும் அடக்க முடிந்ததே இல்லை.”

—மகாத்மா காந்தி

திரட்டியவர்—க. கலாமோகன்

எந்த ஆபரேஷன் கஷ்டமானது?

டாக்டர்கள் மகாநாடென்றில் அமெரிக்க, இந்திய, சீன டாக்டர்கள் மிகவும் கடினமான ரண சிகிச்சை எது என்று விவாதித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அமெரிக்க டாக்டர் சொன்னார்: “எங்கள் நாட்டில் மூளை ஆபரேஷன் தான் மிகவும் கடினமென்று கருதப்படுகிறது.”

இந்திய டாக்டர்: “எங்கள் நாட்டில் இருதய ஆபரேஷன் ஆபத்தானது என்று கருதுகின்றோம்.”

சீன டாக்டர்: சீனாவில் பல்லைப் பிடுங்குவதுதான் கடினமான காரியம்.”

மற்ற இரு டாக்டர்களும் திகைத்தார்கள். “பல்லைப் பிடுங்குவதா? அதில் என்ன கஷ்டம்” என்று கேட்டார்கள்.

“மனிதன் வாயைத் திறந்தால்தானே ஐயா பல்லைப் பிடுங்க முடியும்! அதுவே பெரிய பாடாய் இருக்கிறதே எங்கள் நாட்டில்!” என்று பதில் அளித்தார் சீன டாக்டர்.

—சங்காணை யோகேஸ்வரன்

நாவலாசிரியை ந. பாலேஸ்வரி

இருபதாண்டுகளுக்கு மேலாக இலக்கியப் பணிபுரிந்து வரும் திருமதி பாலேஸ்வரி நல்லரட்ண சிங்கன் அவர்கள் இன்று தமிழகத்துப் பெண் எழுத்தாளர்கள் போல் ஈழத்தில் தனக்கென ஒரு தனியிடத்தைப் பிடித்துள்ளார். பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலமாக இலங்கும் இவர் 1955ம் ஆண்டு தினகரனில் ஒரு சிறுகதையை எழுதியதன் மூலம் வாசகர்களுக்கு அறிமுகமானார். சிறுகதை என்றும் நாவலென்றும் இன்று ஈழத்தில் எழுதும் பெண் எழுத்தாளர்களில் முதலிடம் வகிப்பவர் திருமதி நா. பாலேஸ்வரி அவர்கள்.

இன்று ஈழத்து நாவலாசிரியர்களை விரல் விட்டு எண்ணிவிடலாம். ஆனால் எல்லா நாவலாசிரியர்களும் மக்களைக் கவர்ந்து விடவில்லை. தன் எழுத்தின் தாக்கத்தாலும் கவர்ச்சியாலும் இன்று ஈழத்து வாசகர் அவைவரையும் ஒரு சேரக் கவர்ந்திருக்கும் திருமதி பாலேஸ்வரி சிறு வயதிலிருந்தே எழுத வேண்டுமென்று ஆர்வம் கொண்டு எழுதுகிறார். ஏதாவது எழுதவேண்டும் என்பதற்காக எழுதாமல் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படக் கூடியதாக எழுத வேண்டுமென்பது அவரது கொள்கை. அத்துடன் காலத்திற்கேற்ப அவர் எழுத்துப்பாணியும் மாறக்கூடாது என்பது அவர் கருத்து.

திருகோணமலையில் உள்ள மெதட்டிஸ்ட் பெண்கள் மகா வித்தியாலயத்தில் உதவி அறிபராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருக்கும் நாவலாசிரியையின் கருத்துக்களை சுடர் வாசகர்களுக்குத் தருவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

கே: இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு குறைவாகக் காணப்படும் தமிழ் பெண்கள் மத்தியில் தாங்கள் இத்துறையில் ஆர்வம் கொண்டது எப்படி?

ப: இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு கொள்ளும் தமிழ்ப் பெண்கள் குறைவாக இருந்தும் நான் இத்துறையில் ஆர்வம் கொண்டது எப்படி என்று கேட்கிறீர்கள். இந்தக் கேள்விக்கு நான் பதில் கூறாமலே நாட்டு நிலைமை இதனைத் தெளிவாக்கிவிடும். நான் எழுதத் தொடங்கிய காலத்தில் தமிழார்வம் ஏற்படக் கூடிய அளவுக்கு எத்தனை பெண்கள் கல்வி கற்றார்கள்? இவர்களில் எத்தனை பேர் இலக்கியத்துறையில் மட்டுமன்றி வேறு துறைகளிலும் முன்னிற்கக்கூடிய ஆற்றலைப் பெற்றிருந்தார்கள்? சந்தர்ப்ப சூழ்நிலை காரணமாகத் தமது கல்வியைத் தொடரமுடியாமல் விட்டவர்கள்

எத்தனை பேர் என்றெல்லாம் புள்ளிவிவரக்கணக்கெடுத்தால் எஞ்சிய ஒரு சில பெண்களில் நானும் ஒருவன்.

கே:- தங்களை இலக்கியத்துறையில் ஈடுபாடுடையவர்கள் இருக்கக் காரணமாக இருந்தவர்களைக் குறிப்பிடுகின்றீர்களா?

ப: முதற் கண் கடவுள். மனிதர்மேல் இல்லாத நம்பிக்கை எனக்கு அவர்மேல் உண்டு. சிறு வயதிலிருந்து நான் ஒரு இலட்

சியப் பெண்ணாக வாழவேண்டும் என்று கனவு கண்ட என் அருமைத் தாயார், அந்தக் காலத்தில் நிறைந்த தமிழறிவுள்ள எனது மாமியார் எனக்குத் தமிழ் கற்பித்த பண்டிதை இராஜலட்சுமி, என் எழுத்தை மதித்து எனக்கு அன்று ஊக்கம் தந்த 'சுதந்திரன்' ஆசிரியர் என்னை உருவாக்கியோராவர். திருமணமாகிய பின் தொடர்ந்தும் எழுத என்னைத் தட்டிக் கொடுக்கும் என் இனிய கணவரையும் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும்.

கே: எழுத்துத்துறையில் எவரது பாணியைப் பின்பற்றுகிறீர்கள்?

ப: நான் யாருடைய பாணியையும் பின்பற்றவில்லை என்பதே என் அபிப்பிராயம். இக்கேள்விக்கு என்னைவிடப் பதில் சொல்லக்கூடியவர்கள் எனது வாசக நேயர்களேயாவர்.

கே: தமிழகத்து நாவலாசிரியர்களுடன் ஒப்பிடக்கூடிய ஈழத்து நாவலாசிரியர்கள் சிலரைக் குறிப்பிடுவீர்களா?

ப: (சிரித்துக்கொண்டே கூறினார்) ஏன் நான் இருக்கிறேனே...! இப்படிப் பல வாசகர்கள் கருதுகின்றார்கள். ஈழத்தில் தற்போது பலர் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களைவிட நன்

ரூக எழுதுகிறார்கள். பெயர் குறிப்பிடப் பயமாக இருக்கிறது; ஒருசில பெயர்களை விட்டால் பழி என்மேல் சமத்தப்படும்!

கே: ஓளவைக்குப்பின் தமிழ் புலமை மிக்க பெண்பாற் புலவர் எவரும் தோன்றவில்லை என்று சொல்லுங்கள்?

ப: (சிரித்துக்கொண்டே கூறியார்) தனக்குப்பின் வருபவர்கள் சொல்வதற்கு மிச்சம் வைக்காமல் நீதி நெறிமுறை அத்தனையையும் சொல்லிவைத்துவிட்டார். தவிர அவர் சொன்னவற்றையே செயலாற்றமுடியாமல் இன்றைய சமுதாயம் நினைக்கொண்டிருக்கும்போது புதிதாக ஒருவர் சொல்ல வரவேண்டுமா?

கே: ஈழத்தில் விமர்சனத்துறை வளரவில்லை என்ற எனது கருத்தைப்பற்றி என்ன சொல்கிறீர்கள்!

ப: விமர்சனம் கூறக்கூடிய வசதி படைத்தவர்கள் 'கடவுளே' என்று தன் பாட்டில் இருக்கிறார்கள். விமர்சிக்கவேண்டுமென்று எண்ணுபவர்கள் ஊர்வம்பில் பாட்டிக்கொண்டால் தமது எதிர்காலம் கெட்டுவிடுமே என்று அஞ்சுகிறார்கள். துணிந்து ஒருசிலர் விமர்சித்து விட்டால் அது விமர்சனம்தானே என்று ஏற்றுக்கொள்ளாமல் கண்டனம் சொல்ல எழுபவர்களுக்கு அஞ்சுகிறார்கள் பத்திரிகைக்காரர்கள். ஒரு நிலை நின்று கட்சிச்சார்பின்றி, முற்போக்கு நற்போக்கின்றி விமர்சிக்கும் விமர்சகர்கள் தோன்றும் வரை விமர்சனத்துறை மேம்பாட்டையடைய மாட்டாது.

கே: நாவல் பல் எழுதி நூலுள்ளும் கண்டுபிடித்திருக்கும் தாங்கள், ஈழத்து வாசகர் பற்றிய தங்கள் கருத்தைத் தெரிவிக்கிறீர்களா?

ப: ஈழத்து வாசகர்கள் மிகவும் நல்லவர்கள். பண்பட்ட ரசிகர்கள். நேரில் தெரியாத எனது வாசகர்களை சந்தர்ப்பவசத்தால் சந்திக்கும்போது அவர்கள் சற்கதை, நாவல்கள் பற்றி என்னுடன் விமர்சக ஆரம்பித்து விடுவார்கள். குறைநிறைகளை மனம்விட்டுச் சொல்வார்கள். தமது அபிமான எழுத்தாளர்கள்மேல் மிகுந்த அன்பும் மரியாதையும் உடையவர்கள். சென்ற வருடம் மாணவர்களை அழைத்துக்கொண்டு சுற்றுலாச் சென்றோம் அப்போது வாழைச்சேனை கடதாசி ஆலையில் என்னை யாரென்று தெரிந்துகொண்ட ஒரு வாசக நேயர் அங்குள்ள பலருக்கும் என்னை அறிமுகம் செய்துவைத்தார். அங்கு எனது நாவல்களைப் படித்த பலர் என்னை மீட்டும் அன்பாகவும் கௌரவமாகவும் நடாத்தினர். இது என்றும் மறக்க முடியாததொரு நிகழ்ச்சியாகும். தம்மைக் கவர்ந்த எழுத்தாளர் எவரென்றாலும் கௌரவிக்கும் பண்பு ஈழத்து வாசகரிடமும் காணப்படுவது கண்டு மகிழ்கிறேன்.

கே: கடர் படிக்கிறீர்களல்லவா?

ப: ஆமாம், கடரில் எனது சிறுகதைகளும் வெளிவந்துள்ளன. கடர் மூன்றாவதாண்டிலும் வெற்றி நடைபோடக் காரணம் கடரின் இலக்கியக் களமும் திறனுமேயாகும். ஆரம்ப எழுத்தாளர்களது படைப்புக்களையும் கடர் பிரகரிக்கவேண்டுமென்றும் வீரும்புகின்றேன்.

(செவ்வி:- புத்தொளி)

புதுமைப் பெண்!

கியூபா நாட்டுக்கு இந்தியப்பத்திரிகையாளர்கள் சென்றனர். அவர்களுக்கு மொழி பெயர்ப்பாளராக கியூபா பெண்ணொருத்தி சென்றாள். அந்தப் பெண், எப்போதும் சீரியஸாகவே இருந்தாள், சிரிப்பதேயில்லை. தானுண்டு, தன்வேலையுண்டு என்று சுறு சுறுப்புடன் செயல்பட்டாள். எந்தச் சமயத்திலும், கூடவந்த விருந்தினர்களுடன் அவள் சிரித்தோ, நகைச் சுவையாக பேசியோ அவர்கள் பார்க்கவில்லை. இந்திய விருந்தினர் வியப்படைந்தனர்.

ஒரு பத்திரிகையாளர் அந்தக் கியூபா பெண்ணிடம் கேட்டார்; "நீங்கள் ஏன் எப்போதும் சீரியஸாகவே இருக்கிறீர்கள் கலகலப்பாகச் சிரித்துப் பேசவில்லையே ஏன்?"

அதற்கு அவள் கூறியபதில்: "ஒரு காலத்தில் நாங்கள் சிரித்தோம், சிரித்துச் சிரித்தே எங்கள் வாழ்க்கையைக் கடத்தினோம். அப்பொழுதெல்லாம் அமெரிக்கர்கள் இங்கு வருவார்கள். அவர்களிடம் சிரிக்கவேண்டிய அவசியம் எங்களுக்கு ஏற்பட்டது. ஆனால் இன்று எங்கள் நாடு சுதந்திர நாடு. வெளியார் எவரிடமும் சிரிக்கவேண்டிய அவசியமே எங்களுக்கு இல்லை"

— ஆதாரம்—இந்து, தகவல்: ச. நளாயினி, நாவல் நகர்

தூபால்காரன் போய் நீண்ட நேரமாகியும் இன்னும் ரோட்டையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். டைப்ரைட்டரில் செருகிய கடிதம் அப்படியே இருக்கின்றது.

ரோட்டிலிருந்து மீண்ட பார்வை காலண்டரில் தாவுகின்றது. காலண்டருக்கு மேலே இருக்கின்ற மகாத்மாவின் படத்திலும் விழுக்கின்றது—மகாத்மாவின் படத்தை மாட்டிக்கொண்டு என் வயிற்றுக்கு துரோகம் செய்கின்றார்கள்...

இன்று இருபத்தி ஐந்தாம் திகதியாகிவிட்டது. இன்னும் முடிந்த மாத சம்பளம் கிடைக்கவில்லை... ஆபீசில் திரும்புகின்ற பக்கமெல்லாம்... தொழிலாளர்களுக்கு மாதச் சம்பளம் கேட்டு அறிக்கைவிட்ட போஸ்டர்கள் அழகாகத்தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. 'ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்கு உதவாது' ஆபீசிற்கு வருகின்ற தொழிலாளர்கள் அந்தப் போஸ்டரைப் பார்த்து பரவசப்பட்டு, அரைமணி நேரம் என்னோடு விவாதம் செய்வார்கள்... அந்த அப்பாவிக்காக மனதிற்குள்ளாகவே வேதனைப் படுவேன். வெளிக்காட்ட என்னால் முடியாது—

நான் ஒரு தொழிற்சங்கப் பிரதிநிதி. மாதம் நூற்றிஐம்பது ரூபாய் சம்பளம். நான் எப்படி தொழிற் சங்கத்திற்கு எதிராகப் பேசமுடியும்...?

பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது. பாக் கெட்டைத் தடவிப் பார்த்தேன்; மொட்டையாக இருந்தது. காலையில் புறப்படும் போதே அம்மா கையை விரித்துக் காட்டினாள்...

'கவலைப்படாதீர்கள் அம்மா இன்று நிச்சயமாக சம்பளம் வந்துவிடும'. ஆறு தலாகக்கூறிவிட்டு வந்தேன். சம்பளம் வரவில்லை.

என்னாலேயே பசியைத் தாங்க முடியவில்லை. தம்பி தங்கைகள் எப்படி தாங்கிக்கொள்வார்களோ? நினைக்கும் போது நெஞ்சு வலித்தது— இந்த தொழிற்சங்கத்தில் வந்து சேர்ந்ததற்கு ஏதாவது ஓட்டலிலாவது வேலைக்குச் சேர்ந்திருக்கலாம்...

காலையில் பட்டினி... பகல்...? நான் எப்படியும் சமாளித்துக்கொள்வேன்... பாடசாலைக்குப் போகின்ற தம்பி, தங்கைகள்...?

உங்களில்

ஒருவன்

நான்

எஸ். கே. சிவய்யா

இருந்தாலும் அவர்களைத் தானே எங்களால் சுரண்ட முடியும்—

நேரம் போகப் போக டைப்ரைட்டரில் பதிய கை மறுத்து விட்டது... எதற்காக நான் இப்படி சம்பளமில்லாமல் வேலை செய்ய வேண்டும். இப்படியே வீட்டிற்கு ஓடிப் போய், கதறி அழ வேண்டும் போலிருந்தது. பசியால் துடக்கின்ற தம்பி தங்கைகளை நினைத்ததும் வீட்டிற்குப் போகும் எண்ணம் அடியோடு மறைந்துவிட்டது—

கிடைக்கின்ற நூற்றி ஐம்பது ரூபாய் சம்பளத்தில் ஆறுபேர் சாப்பிடவேண்டும். பாடசாலைக்குப் போகின்றவர்களுக்கு புத்தகம் உடை... எனது சம்பளம் சாப்பாட்டிற்கே போதாது... இதில் வாடகை செலவு, லைட் செலவு எப்படியோ சமாளித்து வருகின்றேன்.

என்ன செய்வது என்றே புரியாமல் திண்டாடிக் கொண்டு ந்தேன். ஒரு வழியில்லை. வாரக் கடைசியில் நடைபெற விரும்பும் பொதுக் கூட்டம் ஒன்றுக்காக செலவிற்கு தலைவர் அனுப்பியிருந்த பணம் நூற்றிஐம்பது ரூபாயில் இருக்கின்றது. எத்தனை நாளைக்குத்தான் பட்டினி கிடக்கமுடியும். அதிலிருந்து நூறு ரூபா

மற்றையப் பிரதிநிதிகள் போல் தொழிலாளர்களிடம் ஐந்து, பத்து சுரண்ட நான் நினைத்ததில்லை. ஆனால் என்னால் பிரச்சினைகளைச் சமாளிக்கமுடியாமல் போய்விடும் போது நான் என்ன செய்ய முடியும். ஏற்கனவே சுரண்டப் பட்டிருவரும் தொழிலாளர்களை நானும் சுரண்டக் கூடாதுதான்

வை வைத்து விட்டு ஐம்பது ரூபாவை எடுத்துக்கொண்டு ஆபீசைப் பூட்டிவிட்டு வீட்டிற்குப் புறப்பட்டேன்.

நான் செய்வது சரியாதவரா என்று சிந்தித்துப் பார்க்கமுடியவில்லை. சரியென்றும் ஏற்றுக்கொள்ளமுடியவில்லை, பிழையென்றும் ஏற்றுக்கொள்ளமுடியவில்லை.

மாதச் சம்பளம் கேட்டு போராடுகின்ற என்னுடைய சம்பளத்தைப் பற்றிய அக்கறையில்லை; மாலை வாங்கவும், பந்தல் போடவும், ஸ்பீக்கர் எடுக்கவும் செலவழிக்க முடியுமா?

செலவைக்குறைத்து எப்படியும் நூற்றிஐம்பது ரூபாய்க்கு கணக்குக் காட்டிவிடுவேன். இன்றைய பிரச்சினையைத் தீர்த்துவிடலாம். நாளை மறுபடியும் சம்பளத்திற்காகக் காத்திருந்து நினைத்தும்பார்க்க முடியவில்லை.

படித்துவிட்டு இப்படி நிலையில்லாத உத்தியோகம் பார்க்கவேண்டிய பரிதாப நிலையை எண்ணி நானே வேதனைப்பட்டேன்...

“ஏண்டா, ராஜா இந்த வேலையை நீ விட்டு விட்டு வேறு ஏதாவது செய்யக்கூடாதா?” நண்பன் அடிக்கடி கேட்கும் இதே கேள்வியை நினைத்துப் பார்க்கின்றேன் ... ஆனால் என்னால் ஒரு முடிவிற்கும் வர முடியவில்லை.

உலகத்தின் தூக்கம் கலையாதோ உள்ளத்தின் ஏக்கம் தொலையாதோ உழைப்பவர்வாழ்க்கை மலராதோ

ரேடியோவில் ஒலி பரப்பாகிய பாடல் என்னை

தடுத்து நிறுத்தியது. உழைப்பவர் வாழ்க்கை இந்த தொழிற்சங்கங்கள் இருக்கும் வரை எங்கே உயரப்போகின்றது... அதற்கு முட்டுக்கட்டையாகத்தானே நாங்கள் சேவை செய்கின்றோம்.

ஐம்பது ரூபாவில் இரண்டு நான் பொழுதை சமாளித்து விடலாம். மூன்றாவது நாள்...? சம்பளம் வருமென்று என்ன நிச்சயம்...? தொழிலாளர்களின் சந்தா பணம் முறையாகப் போய்ச்சேர்ந்திருக்கும். ஆனால் எங்களுக்கு வரவேண்டிய சம்பளம்.

மாதச் சம்பளப்போராட்டத்திற்கு அறிக்கை கொடுத்து

விட்டு, எங்களது ஒரு மாதச் சம்பளத்தையே அனுப்பாமல் வைத்திருக்கும் ... தொழிற்சங்கம் ... நடந்துகொண்டிருக்கும் போதே.. ஒரு தொழிலாளி ஓடிவந்தான்...

“அவசரமான தந்தி சேர் சேர்... அப்பா செத்துப்போய் விட்டார்...”

பத்துப்பன்விரண்டு தந்திப் பாரங்களை நிரப்பிக் கொடுத்துவிட்டு ஐந்து ரூபாயை அவைமீட்டுந்து வாங்கிக் கொண்டு நடந்தேன்...

என்ன செய்வது...? உங்களில் ஒருவர்தானே நானும் (யாவும் கற்பனையில்ல)

கட்டளைக் கலிப்பாவா?

- சாலை இளந்திரையன்

“பாரதியின் பாட்டு வடிவங்கள்” என்னும் எனது (பழைய “தாமரை”) கட்டுரையின் ஒரு கருத்தை மறுத்து அன்பர் நுஃமான் எழுதினர்; “அவருடைய கருத்துச் சரியல்ல,—கட்டளைக் கலிப்பா போன்ற வடிவிலே பாரதி பாடியிருப்பவை ஒரு புதுவகையான எண்சீர் விருத்தங்களே” என்று, (சுடர் மாசி 77 இதழில்) நான் குறிப்பிட்டேன். பாரதியின் அத்தகைய பாடல்கள் அனைத்தும் கட்டளைக் கலிப்பாவுக்கு உரிய எல்லா இலக்கணங்களும் பொருந்தியவைகளாக இல்லாததால், கட்டளைக் கலிப்பா பாடும் ஓர்மையோடு பாடவில்லை என்றும் விளக்கியிருந்தேன்.

என்னுடைய கட்டுரையில் “முழுவதும் மாச்சீர், விளச்சீர் என்னும் சின்னஞ்சிறு ஈரசைச் சீர்களாலேயே பாடப்படும் எண்சீர் விருத்தம்” என்று இருக்க வேண்டிய ஒரு வாக்கியத்தில் “விளச்சீர்” என்னும் ஒரு சொல் தட்டெழுத்தில் விடுபட்டுப் போய்விட்டது; அப்படியே அச்சம், ஆகிவிட்டது. எளிதாக ஊகித்துக் கொள்ளக் கூடிய இந்த விடுபாட்டையே (சித்திரை, வைகாசி 77 இதழ்களில்,) பல இடங்களில் பெரிதுபடுத்தியுள்ளார் அன்பர் நுஃமான்.

அப்பால்,—“கட்டளைக் கலித்துறை பாடும் போது, — நமது இலக்கணத்தார் அதற்கு வகுத்த எல்லா இலக்கணங்களையும் ஏற்றுப் பாடிய பாரதி, கட்டளைக் கலிப்பாவிலே மட்டும் சில இலக்கணங்களையும் புறக்கணித்தார் என்று சொல்லுவது பொருந்துமா?” என்று நான் கேட்டேன். அதற்கு நேரே பதில் சொல்லாமல், — “வேண்டாத இடத்திலெல்லாம் ஏதாரம் என்னத்துக்கு?” என்று கேட்டு, தம்முடைய கருத்தைப் பாரதி மேல் ஏற்றியுள்ளார் நுஃமான்!

ஏகார முடிவு என்பது மாத்திரைக் கணக்குக்காகப் போடப்படுவது அல்ல; ஏகாரம் அல்லாத எழுத்துக்களால் கூட மாத்திரை அளவு சரியாக இருக்கலாம். ஏகார ஓசை அந்த யாப்புக்குத் தனிவடிவம் கொடுக்கிறது என்பதாலேயே ஏகார இறுதி வலியுறுத்தப்படுகிறது என்பதை உணர வேண்டும் பா என்பது பரந்துபட்டுச் செல்வதோர் ஓசை. அந்த ஓசை ஒவ்வொரு பாவுக்கும் எவ்வெவ்

வாறு அமைய வேண்டும் என்பதை வரையறுப்பதே பாட்டு இலக்கணம். இந்த நிர்ணயத்தில் பாட்டின் ஏகார இறுதி என்பதற்கு முக்கியமான பங்கு உண்டு. இதிலே, ‘தேவை இடம், தேவையற்ற இடம்’ என்று நாமே முடிவு செய்து கொள்வது புரியாமையின் விளைவே. அப்படி ஒரு நெகிழ்ச்சிக்கு இடம் இருந்திருந்தால், யாப்பருங்கலக்காரிகையார் தந்த நான்கு எடுத்துக்காட்டுக்களுள் ஒன்றிலாவது ஏகார முடிவு இல்லாமல் இருந்திராதா?

ஏன், அப்படி ஒரு நெகிழ்ச்சிக்கு இடம் இருந்தால், பாரதிக்கு முன்பு கட்டளைக் கலிப்பா பாடிய பல புலவர்கள் ஏகார முடிவு இல்லாமலும் சில கட்டளைக் கலிப்பாக்களையாவது பாடியிருக்கமாட்டார்களா?

“கட்டளைக் கலிப்பாவுக்கு வகுத்த இலக்கணங்களில் சிலவற்றை விட்டு விடுவதானால் கட்டளை அடிகளுக்குரிய ஒரு சில இலக்கணங்கள் மட்டும் பொருந்தி வருவதாலேயே வேறு பாக்களைக் கட்டளைக் கலிப்பா என்று சொல்ல முடியுமா?” என்று கேட்டேன். அதை விளக்கவே, கட்டளைக் கலிப்பா அல்லாத வேறு சில பாடல்களின் அடிகளை எடுத்துக்காட்டி, அவைகளிலே உள்ள கட்டளைக் கலிப்பாவின் சில இலக்கணங்களையும் சுட்டிக்காட்டி, “இந்தச் சில இலக்கணங்கள் பொருந்தி வருவதால் மட்டும் அவை கட்டளைக்கலிப்பா ஆகி விடுமா” என்று கேட்டேன். அதைக் கவனிக்காமல், — நமது அன்பர், — எமது விவாதத்துக்குப் புறம்பாக, கட்டளைக் கலிப்பாக்களே அல்லாத சில பாடல்களையும் உதாரணம் காட்டி இவற்றை எல்லாம் கட்டளைக் கலிப்பாக்கள் என்று சொல்ல முடியுமா? என்று கேட்கிறேன்” என்று சாம்பியுள்ளார்.

கட்டளைக் கலிப்பாவுக்குச் சொல்லப் பட்ட எல்லா இலக்கணங்களும் நிரம்பாத பாரதி பாடல்களை நான் கட்டளைக் கலிப்பா அல்ல என்று சொன்னதற்காக, நான் “இலக்கண வைதீக மனப்பான்மை” உடையவன் என்றும் நண்பர் சொல்லியுள்ளார். (என்னுடைய கவிதைப் புத்தகங்களைப் படிப்போர், நான் எத்தகைய இலக்கண நோக்கு உடையவன் என்பதை உணர்வார்கள்.) உண்மையில், செய்யுள் வடிவிலே புதுமை செய்ய முந்திய

பாரதியைப் பழைய இலக்கணத்துக்குள்
 ளேயே பூட்டி முடக்க முனையும் அன்பரின்
 மனப்பான்மைதான் நமது உரையாசிரியர்
 களின் மனப்பான்மையாகத் தோன்றுகிறது.
 புதிய இலக்கியம் தோன்றிய பிறகு அதற்குப்
 புதிய இலக்கணம் படைக்க வேண்டுமே தவிர,
 இதன் கையையும் காலையும் முறித்துப் பழைய
 யாப்பு வடிவத்துக்குள்ளேயே முடக்கிட
 முயலக் கூடாது.

“சுவை புதிது, பொருள் புதிது, வளம்
 புதிது, சொற்பு புதிது, சோதி மிக்க நவகவிதை”
 என்று தமது பாடல்களைப் பற்றிப் பாடியவர்
 பாரதி; அதாவது தம்முடையவை புதிய
 உள்ளடக்கமும் அதற்கேற்ற புதிய நடையும்
 புதிய உருவமைப்பும் கொண்டவை என்கிற
 தெளிந்த ஓர்மையோடு பாட்டிசைத்தவர்
 பாரதி. பொருள் (உள்ளடக்கம்) புதுமை
 யடையும்போது, அதை எடுத்துத் தரும்
 வடிவம் புதுமையடையும், — அதிலே பழைய
 வடிவங்கள் சரிந்து புதிய வடிவங்கள் உண்
 டாகும் என்பது இலக்கியம் தெரிந்த எல்லோ
 ருக்கும் தெரிந்த கருத்தே. அப்படி உண்டா
 கின்ற புதிய வடிவங்கள், — (விட்ட குறை
 தொட்ட குறையாக) ஏற்கனவே உள்ள
 பழைய வடிவங்களின் ஒரு சில பண்புகளை
 உடையனவாக இருப்பதால் அவைகளைப்
 பழைய வடிவங்களுக்குள்ளேயே முடக்குவது
 சரியாகுமா? வடிவப் புதுமையில் சாதனை
 புரிந்ததற்காக, “சிந்துக்குத் தந்தை” என்றும்
 பிறவாரும் போற்றப்படும் பாரதியின் புதிய
 வடிவ முயற்சிகளுக்கே இந்தக்கதி நேரலாமா?

“மாதர்க்குண்டு சுதந்திரம்” எனத்
 தொடங்கும் பாடலை அலகிட்டுக் காட்டி,
 “கூவிளச் சீர்கள் வரவேண்டும் என்று விதிக்
 கப்பட்ட இடத்தில் 20க்கு 4 சீர்கள் தானே
 அயற்சீர்கள் வந்துள்ளன? கூவிளமாக வருவது
 பெரும்பான்மை என்பதுதானே இலக்கணம்?
 இருபதுக்குப் பதிற்று பெரும்பான்மை
 தானே?” என்கிறார் நமது அன்பர். ஒரு
 பாட்டு வடிவத்துக்கு இலக்கணம் கூறி,
 “இப்படி வருவது பெரும்பான்மை” என்று
 சொன்னால், எங்கேனும் ஒன்றிரண்டு இடங்
 களில் மாறி வந்தால் வழி அமைதியாகக்
 கொள்ளலாம் என்பதே பொருள்; பாட்டுத்
 தோறும் பெரும்பான்மை சிறுபான்மை
 பார்த்து அயற்சீர் வரலாம் என்று இலக்கண
 ஆசிரியன் விதித்ததாக யாரும் பொருள்
 கொள்வதில்லை

தமது விவாத வேகத்தில் நமது அன்பர்
 யாப்பருங்கலக் காரிகையார் செய்யாத
 குற்றத்தையே அவர் மீது ஏற்றுவிட்டார்!
 மற்றோர் பெண்மை ணஞ்செய்த போழ்துமுன்
 மாத ராளிடைக் கொண்டதோர் காதல்தான்
 நிறுஸ் வேண்டு மெனவுளத் தெண்ணிலேன்
 நினைவை யெயிம் மனத்திற்செ லுத்திலேன்

என வரும் இரண்டு அடிகளுள் முதல் அடி
 யின் நாலு, அயந்தாம் (போழ்துமுன்+மாத)
 சீர்களில் வெண்டளை வருகிறது, — இரண்டாம்
 அடியின் அதே இடத்தில் (தெண்ணிலேன்+
 நினைவை) நிரையொன்றாசிரியத் தளை வரு

கிறது என்று குறிப்பிட்டிருந்தேன். நமது
 நுஃமான,

படுத்த பாபுட வேபிணி மூழ்கினும்
 பல்வி மூந்தந ரைத்தற மூப்பினும்
 அடுத்த திங்கிலர்க் கேபெரு வாழ்வெனும்
 அப்பெ ரும்பதி எப்பதி என்மீரேல்...

என்னும் காரிகை உதாரணப் பாட்டடி
 களை எடுத்துத் தந்தேன், “இவைகளிலேயே சாலை
 இளந்திரையன் சுட்டிக் காட்டும் குழப்பம்
 உள்ளதே” என்கிறார்.

நான் (பாரதியில்) சுட்டிக் காட்டியது,
 முதல் அடியின் நாலாம் அயந்தாம் சீர்
 களுக்கிடையே உள்ள உறவும், இரண்டாம்
 அடியின் அதே (4,5) சீர்களுக்கு இடையே
 உள்ள உறவும் வேறுவேறு உள்ள என்பது.
 மேலே உள்ள யாப்பருங்கல அடிகளில் அந்தக்
 குழப்பம் இல்லை: உறவு சரியாகவே உள்ளது.
 முதல் அடியில் (மூழ்கினும்+பல்வி) இயற்சீர்
 வெண்டளை வருகிறது; இரண்டாவது அடியி
 லும், அந்த இடத்தில் (வாழ்வெனும்+அப்பெ)
 அதே, இயற்சீர் வெண்டளைதான் வருகிறது.
 இதை ஏன் நண்பர் கவனிக்கவில்லையோ,
 தெரியவில்லை! தவிர, மேற்குறித்த பாரதி
 பாடல்களைக் கட்டளைக் கலிப்பாவாகக்
 கொண்டு இந்தக் குறையை நான் காட்ட
 வில்லை என்பதும் முக்கியம்.

இந்த விவாதத்தில் எடுத்துச் சொன்ன
 கருத்துக்களைப் பின்வருமாறு தொகுக்கலாம்;
 கட்டளைக் கலிப்பா போன்ற வடிவத்தில்
 பாரதி பாடிய பாடல்களுள் மிகப் பெரும்
 பாலானவற்றில் (66க்கு 41 பாடல்களில்)
 கட்டளைக் கலிப்பாவுக்கு உரிய ஏகார முடிவு
 இல்லை; ஆங்காங்கே சீர்வகையிலும் குழப்பம்
 உள்ளது. (எடுத்துக்காட்டிய ஒரு பாடலிலேயே
 20க்கு 4 அயர்சீர்கள் வந்துள்ளன. இவைகளை
 அன்பர் நுஃமான ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்.
 ஏகார இறுதி முக்கியமில்லை என்று அவர்
 பெரும்போக்காகச் சொல்லுவது சரியில்லை;
 பாவுக்கு ஏகரா முடிவும் முக்கியமே என்
 பதை மேலே விளக்கிக் காட்டியுள்ளேன்.

இவைகளை வைத்துப் பார்க்கின்ற போது,
 பாரதியின் இந்த எண்சீர்ப் பாடல்கள் சில
 வற்றில் கட்டளைக் கலிப்பாவுக்கு உரிய பல
 இலக்கணங்கள் பொருந்தியிருப்பது தற்செய்
 லாக ஏற்பட்டது என்றும், பாரதி கட்டளைக்
 கலிப்பாவில் பாடுகிறோம் என்ற ஓர்மையோடு
 இவற்றைப் பாடவில்லை என்றுமே முடிவு
 செய்ய வேண்டியுள்ளது. இல்லை என்றால், விநாய
 கர் நான்மணி மாலையின் கட்டளைக் கலித்
 துறைகள் அனைத்தும் (அதற்குரிய இலக்கண
 மாகிய) ஏகாரத்தில் முடிய, கட்டளைக் கலிப்
 பாப்போன்ற பாடல்களுள் பெரும்பாலான
 வற்றில் ஏகார இறுதி கைவிடப்படுவானேன்?
 அன்பர் நுஃமானே. மற்றவர்களோ இதைக்
 கௌரவப் பிரச்சினையாகக் கருத வேண்டிய
 தில்லை; இந்தத் துறையில் புதிய சிந்தனை
 ஏற்படவேண்டும் என்பதற்காகவே, அதற்கு
 இடம் இருந்த ஒரு பகுதியைப் பற்றிச் சில
 கருத்துக்களைத் தெரிவித்தேன்.

வாய்க்காலம்

அரி பிரகாஷ்

வகைமுட்டி வளிமுட்டி
நிலைகெட்டபேரும்
மலை எட்ட கொடிக்கட்டி
குடிக்கட்டி நிற்க,
பகைவெட்டி கொடிக்கட்டி
புகழ்தொட்ட தமிழர்!
பசிபட்டு மிணிபட்டு
வலைபட்ட தெதனாள்?

—அமரர் ஆர். பின்பூ, வி.
அரியநாயகம்.

அதிகாலை யின் தூய்மை.
பொழுது புலகு கையில் கிளம்
பும் நறுமணம். பக்கத்து மரங்
களின் உச்சியை முத்தமிடும்
கதிரவனின் கன்னி ஒளி. திட
ரென்று சிறகடித்துப் பறக்கும்
பறவைகளின் உற்சாகம்.

அந்த ஒலை வீட்டின் கொல்
லைப்புறத்தில் நின்று ஒங்களி
த்து வாந்தியெடுத்துக்கொண்
டிருந்தாள் கமலம்.

மகளின் அரவம் கேட்டு
வெளியே வந்த பார்வதி, மக
ளின் நிலைகண்டு அதிர்ந்து
போய்விட்டாள்;

“கமலம்!”
தாயின் குரல் கேட்ட கம
லம் ஒங்கிவந்த குமட்டலைத்

தொண்டைவரை நிறுத்தி சிர
மப்பட்டு அடக்கிக்கொண்
டாள்.

“கமலம்... என்னடி இப்படிச்
சத்தியெடுக்கிறாய். என்னடி
நடந்தது?”

கமலத்தால் பேசமுடிய
வில்லை. கண்களில் நீர்முட்டி
யது. மிரள மிரள விழிப்ப
தைத்தவிர அவளால் ஒன்றும்
சொல்ல முடியவில்லை.

“கமலம், என்னடி நடந்தது?
சீக்கிரம் சொல்லேன்” தாயின்
கடுமையும், பதறலும் கமலத்
தைத் திக்குமுக்காட வைத்து
விட்டன.

“ஆம்மா... என்னை மன்னிச்
சிறும்மா” மேலும் சொல்வதற்
குள் அவளுக்குத் தொண்டை
அடைத்துவிட்டது.

“கமலம் என்னடி நடந்தது?”
அவளின் பெற்றமனம் துடித்
தது.

“ஆம்மா... எது நடக்கக்
கூடாதோ. அது நடந்திட்டுது.
எனக்கு...” மேலும் சொல்ல
முடியாமல் கமலம் அடிவயிற்
றைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

“உடவுளே...! உயே யாரடி
அவன்” பார்வதிக்குத் தலை
யைச் சுற்றியது;

“ஆம்மா... அவர்தான் நம்
மட மணியம் மாமாவின் ர
கார்த்தி...”? அவர்தான் அண்
றைக்கு என்னோட...” அவள்
சொல்லி வாய்மூடவில்லை.
ஒங்கி ஒரு அறைவிட்டாள்
பார்வதி.

“உயே என்ன காரியத்தை
செய்திட்டாயடி...? நம்மட
குடும்ப நிலைமையில் நீ என்னத்
தையடி பண்ணிட்டு நிற்கிறாய்!
ஐயோ தெய்வபே! எனக்கு
ஏனப்பா இப்படியான சோதனை
கள்”? என்று அலறித் தலையில்
அடித்துக்கொண்டாள் பார்
வதி.

* * *
கிழ்த்திசையில் நீராம்பல்
பூத்தது. வானுயர்ந்த மலை
களின் சிரப்பகுதிகள் பொன்
குழம்பை வாரிப் பூசிக் கொண்
டன. மௌனக்கன்தை பாலம்
வண்ணமலர்கள் இயற்கை
தவழும் இளம்பருவத் தென்
றலில் இன்மணத்தை வாரி
வாரி இறைத்தன. எங்கும்

இயற்கைச் சிறுமியின் செளந்தர்யச் சிரிப்பு.

பார்வதி வெளித் திண்ணையில் சாய்ந்திருந்தாள். இரவுக் கண்விழிப்பின் அசதி அவள் கண்களில் வியாபித்திருந்தது.

ஆண்டவன் சந்திதியில் ஆவேசம் மேலிட்டு உரு ஏறிக்காவடியாடுபவனைக் கட்டுப்படுத்துதற்கு, முதுகில் பாய்ச்சப்பட்ட முள் அலகுகளை ஒன்று சேர்த்த கயிற்றை, பின்னே நின்று இழுத்துப் பிடிப்பவனைப் போன்று பொங்கிவரும் உணர்ச்சி அலைகளைக் கட்டுப்படுத்தமுடியாமல் அவள் தத்தளித்துப் போகின்றாள். சில வேளைகளில் முன்னே செல்ல முண்டியடித்துக் கலாட்டா செய்யும் கழுதையின் கழுத்தில் கயிற்றைப் போட்டு இழுப்பதைப் போல் செயலற்றுக் கிடக்கும் சிந்தனைச் சிதறல்களை ஓடச் செய்ய முயன்றும் அதுதோல்வியில் முடியவே தன்னை ஆசுவாசப் படுத்திக் கொண்டு கொட்டாவிடின் கூடிய சோம்பலை உதிர்த்த வண்ணம் எழும்பிக்கொண்டாள்.

அவள் அண்ணன் மணியம் அவளை ஒதுக்கிவைத்தவன் தானே. கூடப் பிறந்தவள் சாதி குறைந்தவனுடன் உறவாடினாள் என்பதற்காக அவளைச் சமூகத்துடன் சேர்த்துத் தள்ளி வைத்தவன் தானே. சாதி குறைந்தவன் என்பதற்காக மனதிற்குப் பிடித்தவனான சுந்தரத்தை விட்டுக்கொடுக்க அவள் தயாராய் இருக்கவில்லை. இப்போர் சுந்தரமும் போய் விட்டார். அதே போன்று தானை மகனும்? அப்படியாவனவளின் மகனோடுதானே இந்தப் பெண்கமலம்..., அவளால் மேற்கொண்டு எதுவும் சிந்திக்க முடியவில்லை. வானப்படுதாவை மின்னல் கொடிகள் வெட்டிக்கிழிப்பதைப் போன்று அவள் நெஞ்சம் விம்மி வெடித்தது. இவ்வளவும் நடந்ததற்குப் பின்னரும் தன் குடும்பம் புத்தயிர் பெற்று... அவள் கண்களில் துளிகள் நிறைந்தன. இனியும் தாமதிக்கக்கூடாது. தலைக்கு மேலே வெள்ளம் போய்க்

கொண்டிருக்கின்றது. விஷயத்தை அண்ணன் மணியத்திற்குத் தெரியப்படுத்தியாக வேண்டுமே. இன்னமும் வேறுபாடு, சாதிகள் பார்த்துக் கொண்டு இருக்க முடியுமா என்ன?

அண்ணன் மணியம் வீட்டுக்குக் கிளம்பிய அவள் வாசல் 'கேற்றை திறந்தாள். வசதியுள்ள மணியம் வீட்டுக் கொழுத்த நாய் அவளைக்கண்டு துள்ளிக் குரைத்தப் பாய்ந்தது. அரவம் கேட்டு வெளியே வந்த மணியம் பார்வதியைக் கண்டான். அவன் முகம் 'ஜவ்' வென்று சிவந்தது.

"எங்கேயடி வந்தாய் சாதி கெட்டவளே! என்ட வாசற்படியை மிதிக்கிறதற்கு உனக்கு என்ன தைரியம், அருகதை இருக்கின்றதுடி!"

மணியம் பொரிந்து தள்ளினான். எதிர்பார்த்த படியே தனக்குக் கிடைக்கும் 'வர வேற்பை' அமைதியுடன்

அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தாள் பார்வதி. "இன்னும் ஏன் இங்கு நிற்கிறே? போன மாதிரிப் போவதுதானே. என்ன மானம் ரோஷம் இருந்தால் வீடுதேடி வருவாய்?" ஆவேசமாக மணியம் கத்தினான். பார்வதியால் இன்னும் அதை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை.

"நான் ஒண்ணும் உங்க வீடு தேடி வர விருமபல்லே. உங்க மகன் தான் என் வீடுதேடி வந்தார். வந்ததோட நின்றுதான்... என்மகள் மூலமா ஒரு சந்ததியையே உருவாக்க வச்சுட்டாரே. என்ன நடந்தாலும் சரி பொழுது விடியிறதக்குள்ளால என்ட மகளுக்கு ஒரு 'வழி'யைப் பண்ணிட்டாச் சரி, நான் போறன்" — கண்ணீர் மல்க வீட்டுக்குத் திரும்பிவிட்டான் பார்வதி. மணியம் திகைத்து நின்றுவிட்டான்.

* * *
"ஏன்டா! என்ன விஷயம்? யாரிட்டக் கேட்டுடா நீ அவள்

வீட்டுக்குப்போனாய்? அந்தச் சாதிகெட்ட குடும்பத்தல உணக்கு என்னடாவேலை? இதற்குத்தான் உன்னை வளர்த்துப் பெரியவன் ஆக்கி உத்திய யோகத்திலேயும் சேர்த்துவிட்டது. தா... உணக்கு வேறே ஒரு நல்ல குடும்பமும் கிடைக்கவில்லையாடா? ஏன்டாமரமாட்டம் நிற்கறே” தகப்பன் மணியம் தனது ‘ஸ்தானத்தை’ நிலை நாட்டுவதற்கு முயன்று கொண்டிருந்தார்.

“அப்பா! நீங்க என்ன செய்தாலும் சரி, என்ன நடந்தாலும் சரி, நான் எனது எண்ணத்தை ஒரு போதும் மாற்றிக் கொள்வதாய் இல்லை. நான் ஒரு ஆசிரியன் என்னிடத்தில் கற்கும் பிள்ளைகளுக்கு நான் ‘சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா— குலதாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்’ என்று நானே சொல்லிக் கொடுக்கும் போது எப்படியப்பா நான் பட்டும் அதற்கு விதி விலக்காக நடந்து கொள்வது? நாம் மாணமுள்ள தமிழர்கள். நமக்குள் சாதி சமய வேறுபாடு கூடாது. என்றே ஒரு நாள் இந்த எரிதணல் சாம்பராகத்தான் போகின்றது. சிற்றையென்றால் தொடை நடுக்கும் கோழைகளாகவோ, பயந்து வாழ்வதற்குப் புகலிடம்தேடும் பயந்தாங்கு விகளாகவோ, பணமென்றால் பல்லை இளிக்கும் பச்சோந்திகளாகவோ, உத்தியோகமென்றால் உதட்டைநக்கும் உன்மத்தர்களாகவோ வாழும் வாழ்வு இனி ஈழத்தமிழினத்திற்கு இளிக்கப்போவதில்லை. நீங்க ஊருக்குப் பெரிய மனிதராக இருக்கலாம் ஆனால் சுதந்திரம் இழந்த ஒரு இனம் மற்ற எல்லா வசதிகளோடும் வாழ்ந்தாலும் அது சாரமற்ற வாழ்வுதான். இப்படியான வேறுபாடுகளும், சாதி, சமயம் பார்க்கும் இழிவான செயலும்தான் நம் மக்களை ஒரு மயக்கப்பிடிக்குள் வைத்து ஆட்டுகின்றது. இவை யெல்லாம் ஒழிய வேண்டும். அதற்கு நான் மட்டுமல்ல என்னைப்போன்ற இளைஞர்களும் தயார். நீங்க தயாரா” என்று அடுக்கடுக்கான வார்த்தைகளை அள்ளி வீசி அவரைச் சாடியான். ஆசிரியன் லவலா?!

“அதனால்தான் நான் கமலத்தை விரும்புகின்றேன். கலப்பு மணத்தை நாடுகின்றேன். தயவு செய்து என்னைத்தடுக்காதீர்கள். ஒரு சமுதாயத்தை அழிய விடாதீர்கள்” என்று நிறுத்தினான் கார்த்தி. மணியம் திறந்தவாய் மூடவில்லை.

இவை யெல்லாவற்றையும் ஆவலுடன் கதவிடுக்கினில் கவனித்துக் கொண்டிருந்த அவர் மனைவி கற்பகத்திற்கு மனநிம்மதி. தன் கணவரின் மௌனம் சம்மதத்திற்கு அறிகுறி என்பது அவளது இருபத்தியெட்டாண்டு மணவாழ்க்கையில் அறிந்ததாயிற்றே. இனியாவது தன்கணவர் மகனுடைய திருமணத்திற்கு சம்மதித்துவிடுவார் என்கின்ற நம்பிக்கையோடு நகர்ந்தார். பிரிந்து போன குடும்பங்கள் ஒன்றுசேருவதில் அவளுக்குப் பூரிப்பு.

* **

காலைப் பொழுது மலர்ந்து பகலாகி, பகல் மாலையாகி,

மலையக மக்கள் பாடல்

பாடகன்

தெம்மாங்கு பாடியே
தெருவழியே போனாலும்
அன்பான வார்த்தை சொல்லி
அழைப்பாரு யாருமில்லை.

கண்டி

கண்டி கண்டி எண்ணுதேடா
கண்டிக்கு நீ போகாதேடா
முத்து விற்கும் கண்டியிலே
முன் பழக்கம் யாருமில்லை.

பயணம்

வங்காளம் போரேனென்று
வாடி வதங்காதேடி—உன்
சிங்காரக் கொண்டைக்கு நான்
ஓப்பு வாங்கி வாரேனடி.

மாலைகருகிரவாகும். இப்படியே ஓரிருநாட்கள் நகர்ந்து விட்டன.

இரவின் எல்லைக் கோட்டுக்குள் மாலை நடந்து கொண்டிருந்தது. பச்சைப்பகம் காட்டில் மலர்ந்த முல்லை மலர்களென பசியநிற வான் பரப்பில் நட்சத்திரங்கள் பூத்துக் கிடந்தன. கார்த்தியும் கமலமும் மஞ்சத்தில் அமர்ந்திருந்தனர்:

இளம் தென்றல் தனது பூக்களாகளால் மரங்களையும் மலைகளையும் தழுவிச் சென்றது. சோலைகள், குலுங்கும் மணிமலர்கள், தொங்கும் கனிவகைகள் யாவும் தேனிலவின் இன்பலாகிரியில் கிறங்கிக் கிடந்தன. அவர்கள் மட்டும் அதற்கு விதிவிலக்கா என்ன?

“கமலம்” —

“ம்” —

“என்ன பேசாமலிருக்கின்றாய்? ஏதாவது பேசேன்” —

“ஆனாலும் நீங்க சுத்தமோசம்” —

“ஏன் கமலம்” —

“நமக்குத் திருமணமாகி எமது இனத்தின், குடும்பத்தின் சாதி வேறுபாடு நீங்குவதற்குத்தான் எவ்வளவு நாடக மாடிவிட்டோம். எனக்குக் கர்ப்பம் என்று நினைக்கும் படியாக நடிக்கச் சொல்லிய தால்தானே இவ்வளவு அவசரமாக நமக்குத் திருமணம் முடிந்தது? இதைல்லாம் உங்க வேலைதானே?”

“ஆமாம் கமலம், நமது மக்களிடையே எவ்வளவு விரைவாக முன்னேற்றம் ஏற்படுகின்றதோ அவ்வளவு விரைவில் நாம் சுதந்திரத்தைப் பெற உதவியாகவிருக்கும். ஆனாலும் நீ எப்படியும் கர்ப்பமாகி...” அவளின் குறும்பினால் அவளின் செம்பட்டுக்கன்னங்களில் மேலும் குங்குமம் படிந்தது. இவர்களின் கதையைக்கேட்ட வெண்மேகங்களுக்கு வெட்கமோ என்னமோ அவை வான் பரப்பில் தறிகெட்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தன. (கற்பனை)

உமர் கையாமின் தத்துவக் கவிதைகள்

உமர் கையாம் கி. பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டிலே பாரசீகத்தில் வாழ்ந்த தத்துவ ஞானி; - கணிதமேதை; இஸ்லாமியல் மிகுந்த பற்று உள் ளவர் இவர்; என்னாலும் புரட்சிகரமான கருத் துக்களை வெளியிடுபவர்; மக்கள் இவர் பாடிய பாடலுக்கு மதிப்புக் கொடுக்காமல் நையாண்டி செய்தார்கள். அப்போது அங்கே அப்பாஸிய பரம்பரை இஸ்லாமிய மன்னர்கள் ஆண்டு வந்தார்கள்.

இவருடைய பாடலுக்கு 'ருபாயத்' என்று பெயர். மாசு படிந்து மங்கிப் போய் இருந்த இந்த நூலை 1809-இல் ஈ. ஃபிட்ஜெரால்ட் என்ற ஆங்கிலேயர் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டார். இன்று உலக மக் கள் யாவரும் உமர் கையாமைப் போற்றுகிறார் கள் என்றால் அந்தப் பெருமை அந்த ஆங்கி லேயரையே சேரும்.

பின்பு பிரெஞ்சு, ஜெர்மன், இத்தாலிய மொழிகளில் இந்த மகாகவியின் பாடல்கள் வெளியாயின. சமீபத்தில் லண்டன் மாநகரில் நடந்த இஸ்லாமியப் பெருவிழாவில் உமர் கையாம் 800 ஆண்டுகளுக்கு முன் கடைப் பிடித்த நாள், தேதிக்குறிப்புகளும் (பின்னால் போப்பாண்டவர் கிரிகோரி இதையொட்டியே இன்றுள்ள கிறிஸ்துவ நாள், தேதி முறையை வகுத்தார்) உமர் கையாம் எழுதிய அல்லீப்ரா கணிதப் பிரதிகளும் சிறப்பாக இடம்பெற்றி ருந்தன.

உமர் கையாமின் பாடல்கள் நம் தாய்மொழி யில் இல்லாத குறையை 1936-இல் இலங்கையில் 'தினகரன்' என்ற செய்தித்தாளின் உதவி ஆசிரி யராக இருந்த நண்பர் வி. எம். ஷங்கத்தின் என்ப வர் ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழாக்கம் செய்து நம் ம வருக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்.

பிறகு மின்னா நூருத் தீன், கவிமணி தேசி கவிநாயகப்பிள்ளை ஆகியோர் உமர் கையா மின் பாடல்களை மொழிபெயர்க்கலானார்கள். 'மது மயக்கம் கொண்ட பாடல் ருபாயத்' என்று சிலர் அதை இகழ்ந்தார்கள். ஆனால் உமர் மது அருந்துபவரல்ல. பாடல்களின் கருத்து, இறைவனைச் சதா தியானித்து உலகப் பற்றை விடுவதுதான். அது அவர்களுக்கு விளங்காததுதான் இதற்குக் காரணம்.

ஒருதரம் பூத்த பூ மறுதரம் பூக்காது!
எங்கே உன் கோப்பையை நிரப்பு
மனிதன் ஒருதரம் பிறந்தவன்
மறுதரம் பிறக்கமாட்டான்.
எங்கே உன் நன்மைகளை நிரப்பு

இது போன்ற பல பாடல்கள் அவரது உண்மை நிலையை எடுத்துக் காட்டும். சாமி சிதம்பரனார் என்ற அறிஞர், "உமர் கையாம்

எனும் பெரியோன், பாரசீக மொழிப் புலவன், உலகநிலை ஆய்ந்த தூயவன், அமர உள்ளம் வாழ்ந்திட்டோன். ஆனந்தமாய் மக்கள் வாழ வழி அறிந்த வள்ளல்; கமகமவென மணம் வீசும் வாடாத மலர்கள் எனக் கவிமலர்களை உதிர்த்து வைத்தான்" என்று குறிப்பிடுகிறார்.

'ருபாயத்' திலிருந்து சிந்திய சில மணிகள்:

நாம் வருவதும் போவதுமா
யுள்ள வட்டாரத்துக்கு
ஆரம்பமும் முடிவும் தென்படுவதாக
இல்லை.

எங்கிருந்து வருகிறோம்
எங்கே போகிறோம் என்பதை
யாரும் சரியாகச் சொல்ல முடிவதில்லை.
இந்த எனது துயரமான
இதயத்தின்மீதும்
ஆத்மாவின்மீதும் கருணை காட்டு!
கள்ளக்கடை ஏகும் என்
கால்களையும், மதுக்கிண்ணம்
ஏந்தும் என் கைகளையும்
மன்னித்து அருள் புரி!
இறைவா! என் நற்செயல்களால்
உனக்குப்

பயனென்றுமில்லை! என்
பாவங்கள் உனக்கு
ஒரு தீங்கும் செய்யா!
எனவே, என் இறைவா!
என்னை மன்னித் தருள்.
நீ தண்டனை யளிப்பதிலும்
கருணை காட்டுபவன், மன்னிப்பதில்
துரிதமானவன் என்பதை
நான் அறிவேன்.

* * *

பூமியில் யார்தாம் பாவப் செய்யவில்லை?
சொல் பார்ப்போம்!
பாவம் செய்யாதவன்
எப்படி வாழ்வான்? சொல் பார்ப்போம்!
இன்னும் ஒரு நூற்றாண்டு
நான் பாவத்தில் வாழ்வேன்!
இறைவன் கருணையைவிட
என்னுடைய பாவங்கள்
அதிகமாகின்றனவா என்று பார்ப்பேன்!

* * *

இறைவா! நீ என் தீய
செயலுக்காக எனக்குத்
தண்டனை அளிப்பாயாகில்
உனக்கும் எனக்கும்
என்ன வேற்றுமை சொல், பார்ப்போம்!

(மஞ்சரி)

வாயிலில் கார்த்திகா நின்றுந்
தாள்.

அவள் மனதில் பெரும் போராட்டம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. 'இந்தக் காலை வேளையில் டெலிபோன் போடுவது யாராக இருக்கும்? ஒருசமயம் பார்வதி பாட்டி சொன்னதுபோல 'அந்த மாயா' வாக இருக்குமோ? காலையிலேயே டெலிபோன் போட வேண்டிய அவசியமென்ன? இவர் இடங்கொடுக்காமலா அவள் வீட்டுக்கு 'போன் போடுவாள்? மாயாவா? மாயமோகினி. என் கணவரை அல்லவா களவாடி இருக்கிறாள்.'

இப்படியான எண்ண அலைகள் மனதில் குமுறினாலும் கார்த்திகா வின் முகம் சாந்தத்தன்மையையே எடுத்துக்காட்டியது. உணர்ச்சிகளை அடக்குவதில் கைதேர்ந்தவள்.

சுதர்ஸனின் உத்தரவுக்காக காத்திருந்தாள்.

'கார்த்திகா... போனில் யாரென்று பார் என்ற வாறு பத்திரிகையில் மூழ்கிவிட்டார்?' சுதர்ஸன்.

டெலிபோன் மணி 'கண்கண' வென்று ஒலித்தது.

வரவேற்பறையில் போடப்பட்டிருந்த அழகிய சோபா அருகே சென்று ஓன்றில் சுதர்ஸன் அமர்ந்திருந்தார். அவரது கண்களும் கருத்துக்களும் அவரின் கைகளிலிருந்த தினசரியில் மூழ்கியிருந்தது. வரவேற்பறையை பிடித்தாப் போலிருந்த அறையொன்றின் கார்த்திகா,

டெலிபோன் அருகே சென்று ரிஸீவரை கையிலெடுத்தாள் கார்த்திகா.

சங்கமம்

துருக்கிக் கவிஞர் நலீம் ஹிக்மத்

வாருங்கள் என்னுடன் என்றான் அவள்
வந்து வாழுங்கள் என்றான் அவள்
சிரியுங்கள் என்றான் அவள்
மரியுங்கள் என்றான் அவள்
வந்தேன்
வாழ்ந்தேன்
சிரித்தேன்.
மரித்தேன்!

தமிழ் வடிவு: 'தூத்தமரியா'

“ஹலோ! லூ இஸ் ஸ்பீக்கிங்?”

“மாயா ஸ்பீகிங், மிஸ்டர் சுதர்ஸன் இருக்கிறாரா? நீங்கள் யார்?” என்றது மறு முனையிலுள்ள குரல்.

கார்த்திகா ஒரு கையால் ரிஸீவரின் ஒரு பகுதியை பொத்தியபடி கணவரிடம் திரும்பினாள். ‘யாரோ...மாயா என்கிறாள்...’ என்றதும்,

“மிஸிஸ் சுதர்ஸன் பேசுகிறேன் என்று கூறேன்” என்றவாறு மீண்டும் பத்திரிகையில் கண்ணோட்டத்தை செலுத்தினார் சுதர்ஸன்.

“ஒய்யாரக் கூந்தல் தாழம்பூவாம். உள்ளே இருப்பது ஈரும் பேனும்” என்பது போல வெளியில் பெரிய மனிதர் என்ற நினைப்பு. உங்கள் நாடகம் எனக்கொன்றும் தெரியாமலில்லை! என கார்த்திகா மனதில் கறுவிக் கொண்டாள்.

அவள் ‘மிஸிஸ் சுதர்ஸன் பேசுகிறேன்’ என்று கூறியதுதான் தாமதம் மறுமுனையில் ரிஸீவரை வைக்கும் சத்தம் மட்டும் கேட்டது. கார்த்திகா மனதில் திட்டிக் கொண்டாள். அவள் தன்னைக் கடந்து போவதைக்கூட கவனிக்காமல் பத்திரிகையில் ஒன்றிப் போயிருந்தார் சுதர்ஸன். அவர் ஒரு விடயத்தில் கவனத்தை செலுத்திக் கொண்டிருக்கும் போது குறுக்கிடுவது பிடிக்காதாகையால் கார்த்திகா ஒன்றுங் கூறாமல் போகலானாள்.

* * *

சுதர்ஸன் சொந்தமாக கம்பனி வைத்து நடாத்துகிறார். வியாபார உலகில் பல பெரி யப் புள்ளிகளெல்லாம் அவருக்கு சிநேகம். நியாயமில்லை.

கொடுக்கல் வாங்களில் மிகவும் கண்டிப் பானவர். தனது மனைவி கார்த்திகா மீது மிகுந்த அன்புள்ளவர். அவளுக்கு கார், வீடு என்று எல்லா வசதிகளையும் செய்துக் கொடுத்திருந்தார். பிறருக்கு கொடுப்பதிலும் அவரது கைகள் பின் வாங்கியது கிடையாது.

இருந்தும். அவரிடம் ஒரே ஒரு குறை பெண்கள் விஷயத்தில் மாத்திரம் சற்று பலவீனமானவர் என்பதே!

கார்த்திகாவின் பெற்றோரும் வசதி படைத்தவர்கள். கார்த்திகாவை மணமுடித்துக் கொடுத்த பின் அவர்கள் ஒதுங்கிக்கொண்டனர். அவர்களுக்கு மருமகன் என்ற பெரி ‘இப்படியானவர்’ என்பது தெரிய சிநேகம். நியாயமில்லை.

ஆனால் திருமணமாகி சிறிது காலத்தில் கார்த்திகாவுக்கு எல்லாவிடயமும் தெரிய வந்தது. திருமணமாகுமுன்பே அவருக்கு பெண்கள் தொடர்பு உண்டென்று.

மாலா, சீதா, கீதா, சுகந்தி, வசந்தி...இப் படியான பெயர்களை கேட்டு கேட்டுப் புளித்துப் போய்விட்டது. அது பழகி போய்விட்டதால் அதை அவள் பெரிது படுத்தவில்லை. இதைத்தவிர அவளது குடும்பத்தை பிளவுபடுத்தும் விதமாக எதுவும் நடவாததும் ஒரு காரணம்.

சுகர்ஸன் சொந்தமாக கம்பனி நடாத்தும் போதுகூட கார்த்திகாவின் தம்பி சில விஷயங்களை சாடைமாதையாக சொல்வதுண்டு. 'கம்பனியில் வேலை செய்யும் பெண்களோடு அத்தானை வெளியில் காண்கிறேன்' என்பான். அவனெதிரில் தெரிந்து கொள்ளாததாகக் காட்டிக்கொண்டாலும் தன்கணவரிடம் இதைப்பற்றி கேட்பான். சுகர்ஸனோ 'அப்படி ஒன்றும் கிடையாது' என தனது கண்டிப்பால் மறுத்து விடுவார்.

இது தொடர்ந்து நடைபெறுவதால் சில சமயங்களில் அவர்களுக்கிடையில் மனத்தாங்கல் ஏற்படுவதுண்டு. அவர்களும் உடனுக்குடன் மறந்து விடுவதால் குடும்பமும் ஒற்றுமையாக நடந்து வந்தது.

* * *

நேற்றையதினம் பார்வதி பாட்டி கூறிய விடயம் சிறிது அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது.

பார்வதி பாட்டி கார்த்திகாவின் வீட்டில் எடுபிடி வேலைக்காக இருப்பவள். அவளிடம் உண்மையைத் தவிர வேறெதையும் எதிர்பார்க்க முடியாது. அப்படிப்பட்டவள் சொன்னால் நம்பாமலிருக்க முடியுமா?

"கார்த்திகா...எதிர்வீட்டுக்கு போய் இருந்தேன். அந்தப் பெண்ணுக்கு நிறைமாதமாம். இது தெரியாமல் அவர்கள் பாட்டுக்கு இருந்திருக்கிறார்கள். திடீரென்று வயிற்று வலி கண்டிருக்கிறது. அவசரமாக அழைத்ததால் உன்னிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமல் போய்விட்டேன். நான் போன பிறகே பிள்ளையும் பிறந்தது. பின்புதான் டாக்டரை வரவழைத்தார்கள்" என்று பேசிக்கொண்டிருந்த பாட்டி திடீரென்று இந்த வெடிகுண்டை போட்டாள்.

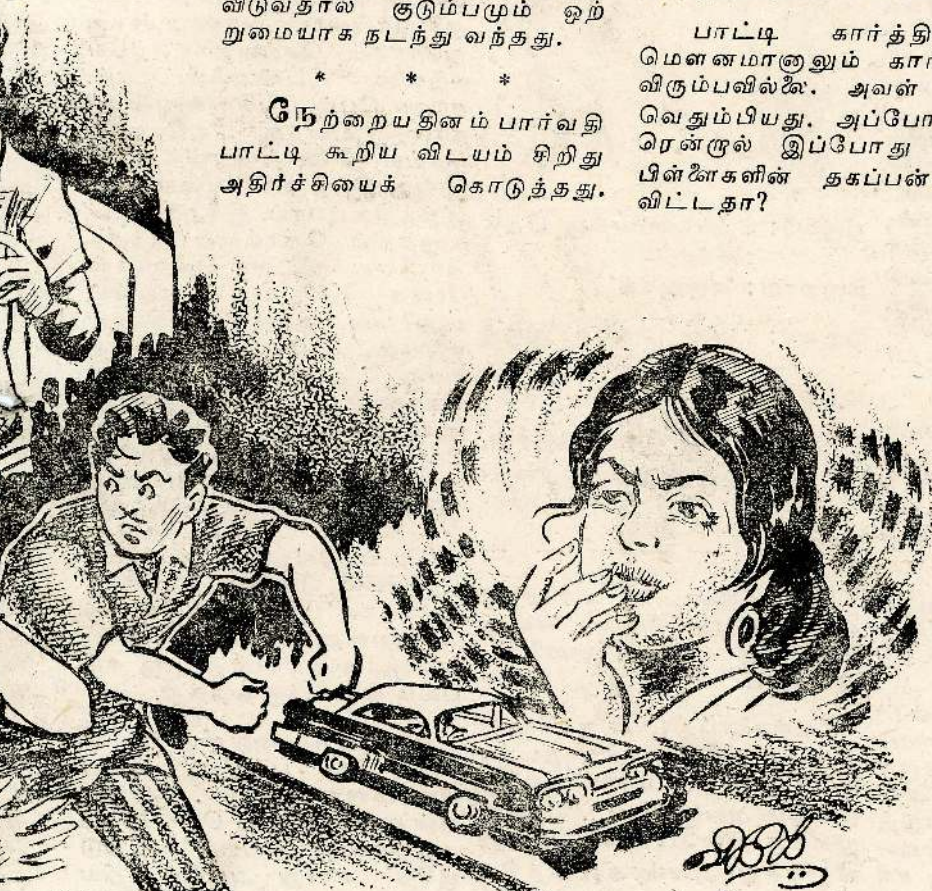
"இன்னுமொரு விஷயம்...உன் கணவனுக்கு புத்தி ஏன் இப்படி போகவேண்டும். அதுவும் இந்த வயதிலா? அந்த வீட்டுக்கார அம்மா சொன்னாள்... உன் கணவருக்கும் கம்பனியில் வேலைசெய்யும் மாயா என்ற பெண்ணுக்கும் தொடர்பாம். அடிக்கடி அவள் வீட்டுக்கு போகிறாராம். இந்த வயதில் தேவையில்லைதான்..." என்று சொன்னதும் ஒப்புக்காக கார்த்திகா "அது கட்டுகதையாயிருக்கலாம்" என்றாளே அல்லாமல் அவள் மனமானது 'அப்படியும் இருக்குமா' என எண்ணலானது.

பாட்டி கார்த்திகாவின் பேச்சைக்கேட்டு மெளனமானாலும் கார்த்திகா மெளனமாயிருக்க விரும்பவில்லை. அவள் உள்ளம் அவமானத்தால் வெதும்பியது. அப்போதுதான் அப்படி இருந்தாரென்றால் இப்போது என்ன வந்தது? மூன்று பிள்ளைகளின் தகப்பன் என்பது மறந்து போய் விட்டதா?

பதினாறு வயதில் மகன் காந்தன். பன்னிரண்டு வயதில் மகள் சீதா.இன்றோ நானையோ பருவத்தை எட்டி விடுவாள். பத்து வயதில் ஒரு மகள். இந்த நிலையில் இவருக்கென்ன மாயாவிடம் மயக்கம்!

தன் கணவர் வந்ததும் அன்று இரவே இதைப்பற்றிக் கேட்க நினைத்தாள். ஆனால் அன்று இரவு சுகர்ஸனின் உறவினர்களில் ஒருவர் வியாபார விடயமாக அவளது வீட்டில் தங்கிப்போக வந்துவிட்டார். அதனால் அவளால் கேட்க முடியாமல் போய்விட்டது.

இருந்தும் அவள் மனம் 'இதற்கு முடியுமா காண விழைந்தது.

மறுநாள் காலை யில் மணி அடித்ததுபோல மாயா போன் போட்டுவிட்டாள். அப்போதே அவள் கேட்டிருப்பாள். வீட்டில் மகன், மகள் எல்லோரும் இருக்கிறார்களே!

அவள் சுதர்ஸனிடம் கேட்பாளாயின் அந்த இடத்தில் ஒரு பெரிய பூகம்பமே கிளம்பி விடும். அவர்களுக்கிடையே உள்ள மனக்கசப்பைபிள்ளைகள் அறிய நேரிட்டால்... பின்னர் அவர்கள் மனதில் விபரீதமான எண்ணங்களை தோற்றுவித்து விடக் கூடாது என்பதால் அந்த விஷயத்தை இரவு சாப்பாட்டுக்கு பிறகு கேட்பது நல்லதாகப் பட்டது.

* * *

மணி இரவு ஒன்பது. வராதாவிடம் போடப்பட்டிருந்த நாகாலி ஒன்றில் அமர்ந்தபடி சுதர்ஸனின் வரவுக்காகக் காத்திருந்தாள் கார்த்திகா. பிள்ளைகளையெல்லாம் மாடியறையில் தூங்க வைத்து விட்டாள்.

‘அந்த மாயமோகினி நாலு மணிக்கு திரும்பவும் டெலி போன் போட்டாளோ என்னவோ உடனே காரை எடுத்துக் கொண்டு போய் விட்டார். ‘ஆசை அறுபது நாள், என்று சுமமாவா சொல்கிறார்கள். ஒன்பது மணிவரை அங்கென்ன வேலை? என சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தவளின் சிந்தனையைக் கலைத்தது, சுதர்ஸனின் கார் ஹாரன் ஒலி.

காரை விட்டிறங்கியவர்கை நிறைய கொண்டு வந்திருந்த பைல்களை வரவேற்பறையில் போடப்பட்டிருந்த மேஜை மீது ‘தொப்’ பென்று போட்டார்.

நிலவிக் கொண்டிருந்த நிசப்தத்தைக் கலைத்தாள் கார்த்திகா.

‘எங்கே போயிருந்தீர்கள்?’ அவள் உள்ளம் எரிமலையைப் போல் குமுறிக்கொண்டிருந்தது. அவளது கேள்வி அவருக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தாலும், வெளிப்படுத்தாமல் அலுவலக பைல்களை சரிபார்க்க கம்பனியில் வேலை

செய்யும் மாயாவிடம் கொடுத்திருந்தேன். அதை எடுத்துவர அவள் வீடுவரை போக வேண்டியதாயிற்று என்றார் சாதாரணமாக. ஏனெனில் அலுவலக விஷயமாக ஆண்களும் பெண்களும் சுதர்ஸனுக்கு போன் போடுவதுண்டு.

‘பைல்களை எடுக்கப் போயிருந்தீர்களா? அல்லது என் வாழ்க்கையைப் பங்குபோட போயிருந்தீர்களா?’ அவளின் குதர்க்கமான பேச்சு அவரை திகிலடைய செய்தது. சற்று நேர மௌனத்திற்குப் பிறகு நிமிர்ந்தார் சுதர்ஸன்.

ஒருவர்: நீங்கள் எங்கு பிறந்தீர்கள்.
மற்றவர்: ‘கருவூரி’
ஒருவர்: அது என்கே இருக்கிறது.
மற்றவர்:?.....?.....?

அ. இராஜேந்திரன், துணுக்குவத்தை, மாத்தளை.

‘கார்த்திகா..... யாரோடு எதை பேசுகிறோம் என்று உணர்ந்து பேசுகிறாயா?..... அல்லது...’

‘உங்களைப் போல் நானென்றும் தன்னிலை மறந்து நடக்கவில்லை, யாரிந்த மாயா? உங்களுக்கும் அவளுக்கும்...’ அவள் முடிக்கு முன்பே ‘பளி’ ரென்று விழுந்தது அவள் கன்னத்தில் அடி.

‘ஊரெல்லாம் கேவலமாக பேசுகிறார்கள். என்னைவிட அவள் மேலாக இருக்கிறாளா? வேண்டுமானால் பேசாமல் அவளோடு இருந்து விட வேண்டி...’ அவள் சிறுத்து முன்னே மறுபடியும் சுதர்ஸனின் கை அவளது கன்னத்தை பதம் பார்த்தது. ஆமாம்! சிறிது வாய் துடுக்காகத்தான் பேசிவிட்டாள். இத்தனை வருடமும் அளவுக்கு மீறி எதிர்த்து பேசியது கிடையாது. அப்படி பேசி இருக்கக் கூடாதுதான்!

‘கார்த்திகா!’ அவரது குரல் அந்த வீட்டையே அதிர்ச்செய்தது. கார்த்திகா மௌனமாய் நின்றுருந்தாள். அடியின் வேதனையால் அவளின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பொங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தது.

‘நீ சொல்வது போல நான் நினைத்திருந்தால் அப்படி செய்து விடலாம், கண்டவர் நிண்டவர் பேச்சையெல்லாம் கேட்டு வீணான சந்தேகத்துக்குள்ளாகியும். நான் உனக்கு துரோகம் செய்வதாக நீயே கற்பனை பண்ணிவிட்டாய். நாலு பேர் பேசினால் என்ன? நான் உனக்கு துரோகம் செய்ய நினைத்திருந்தால் இன்று இந்த உரிமையைக்கூட இழந்திருப்பாய். இதோ...உன்கழுத்தில் தொங்கும் இந்தத்தரணியை விடவா ஊராரின் பேச்சு பெரிதாய் போய்விட்டது? மனதை அலட்டிக் கொள்ளாமல் பேசாமலிரு’ என்றவாறு காரை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே போக ஆயத்தமானார். போகும் போது வாசலில் நின்ற வேலைக்காரனிடம் அவர் பேசியது அவள் காதில் விழாமலில்லை.

‘டேய் வேலு... அம்மாலை வெளியில் போகாமல் பார்த்துக்கொள்’ எனக் கூறிவிட்டு சென்றதைக் கவனித்தாள். அவளுக்கு அப்போது ஒரு சம்பவம் நினைவுக்கு வந்தது.

ஒருமுறை அவளின் தம்பி சுதர்ஸனை பற்றிய விடய மொன்றை கூறினான். ‘சரலா என்ற பெண்ணின் பெயரோடு அத்தானின் பெயர் அடிபடுகிறதே’ என்று அவன் கூறிய சூதம் அவளை என்னவோ

செய்தது. இதைப் பற்றிக் கேட்டபோது அவர்களுக்கு வருக்குமிடையில் வாய்தர்க்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. சுதர்ஸன் கோபத்தோடு கார்த்திகாவை அடித்துவிட்டார். ரோஷம் மேலிட கார்த்திகா வீட்டைவிட்டு வெளியேறி தாய் வீடு சென்றடைந்தாள். அப்போது அவளின் பிள்ளைகள் மூவரும் குழந்தைப் பருவம்.

‘வீட்டில் இருவருக்கும் சிறிய சண்டை’ என்று மாத்திரம் தாயிடம் கூறிவைத்தாள். அதற்கு அவள் கூறிய அறிவுரை கார்த்திகாவுக்கு ‘ஏன் தான் இங்கு வந்தோ’மென்றாகிவிட்டது.

“பெண்ணாய் பிறந்தவள் இப்படியா ஒரு துணையுமில்லாமல் வீதியில் நடந்து வரவேண்டும். குடும்பத்தில் இப்படி ஆயிரம் ஏற்படலாம். அதை அனுசரித்து போவது அல்லவா நமது கடமை. இதை விட்டு போட்டு மூன்று பிள்ளைகளின் தாயான நீயே இப்படி வந்தாள் மற்றவர்கள் என்ன பாடு?... இது உனக்கே நல்லாயிருக்கா?” என்றார்.

அவள் வந்து சரியாக அரை மணி நேரம்தான் இருக்கும். சுதர்ஸன் அவளைத் தேடி அவளின் பெற்றோர் வீட்டுக்கு காரோடு வந்து விட்டார். வந்ததோடல்லாமல் சமராதான் கூறி கார்த்திகாவை கையோடு அழைத்துக் கொண்டு போகலானார். எந்தத் தாயாவது தனது பெண்ணின் வாழ்வை பிரிக்க முயற்சிப்பாளா? மருமகன் வந்ததும் கார்த்திகாவின் தாயார் தனது மகள் செய்தது தவறென்றும் அதை பெரிய மனது பண்ணி மன்னிக்குமாறும் வேண்டிக் கொண்டார்.

இப்போது கார்த்திகா அதை எண்ணிப் பார்த்தாள். ‘அவருக்கு என்மீது அன்பில்லாமலில்லை. இல்லையாயின் அன்றே அவளது வாழ்வுக்கு ஒரு முடிவு ஏற்பட்டிருக்காதா? இந்தத் தாலிக் முத்தில் தொங்குவது என்ன நிச்சயம்? இப்போதுகூட எங்கே நான் முன்பு போல் வெளியில் போய்

விடுவேனோ என்ற அச்சத்தில் அப்படி கூறிவிட்டு தனது கோபத்தை மறக்க வெளியே செல்பீரார். அவருக்கு என்மேல் அன்புண்டு... ஆனால் அவரது ‘பலவீன’மானது அவரின் தவறையும்ல்லவா என்னிடம் மறைக்கச் சொல்கிறது! இது அன்பினால்ன்றோ!

தனது தாலியை கையில் எடுத்துக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டாள்.

‘இந்த உலகில் தாலியை சமக்காதவர்கள் மூவர். ஒருத்திகன்னி பெண். இரண்டாமவர் கணவனை இழந்த விதவை. மற்றவர் கணவனிருந்தும் விவாகரத்து மூலம் வாழ்க்கையை இழந்தவள்.’

எந்த ஒரு பெண்ணும் இந்த நிலையில் இருக்க விரும்பமாட்டாள். கார்த்திகா மட்டுமென்ன விதிவிலக்கா?

இந்தத் தாலிக் குள்ள பெருமை எதில் உண்டு? ஆசை நாயகனின் வார்த்தையில் மயங்கி கட்டிய மனைவியை மறந்துவிடும் கணவர்கள் இல்

லையா? அவர்களின் பேச்சைக் கேட்டு மனைவியையும், பிள்ளைகளையும் அடித்துத் துன்புறுத்தி இம்சை படுத்துபவர்கள் கிடையாதா?

அவளுக்கு ஏற்படவேண்டிய இந்தத் துர்பாக்கியத்தை தடுத்தது இந்தத் தாலியும், இதற்கு உரிமையானவருமே!

ஒரு பெண்ணுக்கு பெருமையளிப்பது முகத்து பொலிவு தரும் மஞ்சளும், நெற்றியில் துலங்கும் குங்குமமும், இதோ...மூன்று முடிச்சில் தொங்கும் இந்தத் தாலியும்தான்.

சரஸா என்ன? மாயா என்ன? இனிமேல் எவளாலும் அவளது தகுதியை பெறமுடியாது. அந்தப் பெருமையை அடைய வேண்டியவள் அவளொருத்தினாளே!

இந்தப் பெருமைப் பூரிப்பில் கார்த்திகாவுக்கு தனது கணவனின் ‘பலவீனம்’ கூட ஒரு பொருட்டாகத் தோன்றவில்லை.

(உண்மை கலந்த கற்பனை)

மணமகள் தேவை

வாழ்வில் தோல்வியுற்று, ஒருமுறை ஒட்டாண்டியாகி, இருமுறை விவாகரத்து செய்துகொண்ட குள்ளமான, நடுத்தர வயதைத் தாண்டிய வழக்கைத் தலை கணவானுக்கு 10 லட்சம் மார்க் பண சீதனத்துடன் இளமை குன்று அழகு ராணி வாழ்க்கைத் துணையாக தேவை புகைப்படத்துடன் விண்ணப்பிக்குக. இப்படி ஒரு விளம்பரம் “வேசர் கூரியர்” என்னும் மேற்கு ஜெர்மனிப் பத்திரிகையில் வெளிவந்திருக்கின்றது.

வாடகைக்கு விடப்படும்

மேற்கு ஜெர்மன் பத்திரிகையான “இசர் கூரியர்” என்னும் மற்றும் ஒரு பத்திரிகையில் விந்தையான விளம்பரம் வந்திருக்கின்றது: ‘140 சதுர மீட்டர் தரை விஸ்திரணம் கொண்ட வீடு வாடகைக்கு விடப்படும். வீட்டிலிருந்து எட்டே நிமிடத்தில் புகையிரத நிலையத்தை அடையலாம். சௌகரியமாக பிரித்து தடுக்கலாம்; பெரும் பழுது பார்த்து திருத்தி அமைத்தும் கொள்ளலாம். ஸ்நான அறையில்லை; சமையல் அறையில்லை மாணவர்கள் தங்குவதற்கு உகந்த இடம் தொடர்பு கொள்க.

கல்க கண்ட தமிழ் மாநாடு

விழாவுக்கு முதல் நாள் மாலை பரமேஸ்வரராக் கல்லூரிமேல் மாடியில் ஏறிப்பார்த்தேன். வெறிச் சென்று காலியாக இருந்தது. இரவுக்கிரவே ஒரு மகத்தான கலையுலகம் விஸ்வாமித்திரசிருஷ்டியைப் போல் அங்கே உண்டாகிவிட்டது. மறுநாள் போய்ப்பார்த்தால் 'கண்ணன் திருவாயிலே ஏழு உலகத்தையும் கண்ட தாயைப்போல்' பிரமிக்கவேண்டியதாயிருந்தது.

இந்தக் கலைக்காட்சி அற்புதத்திற்கு முக்கியகாரணமாயிருந்தவர் திருக்கேதீஸ்வரம் திருப்பணிக்காக இலங்கை போந்திருக்கும் ஸ்ரீ. வி. எம். நரசிம்மன் (பி. ஏ. பி. இ; ஏ. எம். ஐ. சி.) என்று அறிந்தபின், அற்புதம் எனக்கு அவ்வளவு அற்புதமாகத் தோன்றவில்லை. அவரிடம் எதிர்பார்க்கக்கூடியதுதான்! தமிழ்த் திருநாள் நிர்வாகசபை சார்பாக அவருக்கு உதவிபுரிந்தவர் திரு. எஸ். ஆர். கனகசபை என்று அறிந்து மகிழ்ந்தேன். இவர்களுக்கும் இவர்களுக்குத் துணைபுரிந்த திருமலாச்சாரி முதலியவர்களுக்கும் கலைக்காட்சியைப் பார்த்து பயன் அடைந்த சுமார் ஒரு லட்சம் மக்களின் சார்பாக மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இச்சமயத்தில் திருவிழாவின் பெரு வெற்றிக்கு காரணமாயிருந்த இன்னும் சில நிர்வாக ஊழியர்களின் பெயர்களையும் குறிப்பிடவிரும்புகிறேன். யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தை வளமுள்ள பூமி என்று சொல்லமுடியாது. ஈழநாடே இப்போது பற்றுக்குறை நாடுதான். அப்படியிருக்க, இந்தியாவிலிருந்தும் இலங்கையின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் வந்திருந்த ஆயிரக்கணக்கானவர்களுக்கு நாலு தினங்கள் உணவு அளிப்பதென்பது எவ்வளவு சிரமசாத்தியமானகாரியம்? விழாவுக்கு உணவுப்பண்டங்கள் சேகரிப்பதில் பேருதவி

புரிந்தவர்கள் மட்டக்களப்புத் தமிழன்பர்கள். அவர்கள் மூட்டை மூட்டையாக அரிசியும், பாணை பாணையாகத் தயிரும், கூடை கூடையாக காய்கறிகளும் அனுப்பிவைத்தார்களாம். ஆயினும் கிடைத்த சாமான்கள் சரிவரப்பயன்பட வேண்டும் அல்லவா? இந்த அரிய கைங்கரியத்தை மேற்பார்வைசெய்து திறம்பட நடத்தியவர் ஆசிரியர் இராஜசேகரன் அவர்கள். போக்குவரவுச்சாதனங்களை ஒழுங்கு செய்தவர் ஏ. அருளம்பலம் அவர்கள் தொண்டர்படைக்குத் தலைமைவகித்தவர் ஆசிரியர் என். தம்பிரத்தினம் அவர்கள். காரியாலயத்தில் அமர்ந்து கேட்பவர்களுக்கெல்லாம் பொறுமையுடன் பதில்சொல்லி சகல காரியங்களையும் நிர்வகித்தவர் ஆசிரியர் டி. சீனிவாசகம் அவர்கள். பந்தல் ஒழுங்குகளை மேற்பார்வைசெய்தவர் ஆசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களும் ஆசிரியர் குமாரசாமிப்பிள்ளை அவர்களும். தண்ணீர்ப்பந்தல் கைங்கரியத்தை நடத்திவைத்தவர் ஆசிரியர் கந்தையா அவர்கள்.

இப்படி 'ஆசிரியர்' என்று வருவதை குறித்து நம்நேயர்கள் வியப்படையவேண்டியதில்லை. தமிழ் விழாவை நிர்வகித்து நடத்தியவர்கள் பெரும்பாலும் ஆசிரியர்கள் தான். பருத்தித்துறையில் நான் பார்த்திருந்த ஆசிரியர் ஒருவர் விழாப்பந்தலையொட்டிய இடத்தைத் துப்பரவு செய்துகொண்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். "தாங்கள் ஆசிரியர் ஏரம்பமுர்த்திதானே?" என்றேன்.

"ஆம், ஐயா!" என்றார். ஆசிரியத் தொழிலையே இங்கும் செய்கிறீர்கள்! கூட்டிப் பெருக்குகிறீர்கள்! விளக்குமாற்றாலும் விளக்குகிறீர்கள்! "என்றேன்." சிலேடைநோய் உங்களையும் பற்றிக்கொண்டுவிட்டதா?" என்றார் ஏரம்பமுர்த்தி. "எல்லாம் யாழ்ப்பாணத்துக்காற்றின் மகிமை; தமிழ்விழாவின் மகிமை!" என்றேன்.

பக்கத்தில் சுகாதார பரிசோதகர் திரு. நடேசன் நின்று கொண்டிருந்தார். நெருங்கி வந்து “யாருக்கு நோய்?” என்று கேட்டார். சென்றமுறை நான் யாழ்ப்பாணம் சென்றிருந்தபோது இவர் ‘காக்கி’ வர்ண உடுப்புத்தரித் திருந்தார். இப்போது தூய வெள்ளை உடுப்புடன் விளங்கினார். “என்ன, ஐயா வர்ணம் மாறியிருக்கிறீர்?” என்றேன். “நீங்கள் ‘கல்கி’ யில் என்னைப் பிடித்து வெளுத்துப்போட்டீர்கள் அல்லவா? அதனால் வெள்ளையாகிவிட்டேன்!” என்று அவரும் சிலேடையில் புகுந்தார்! (எல்லாம் தமிழ்த்திருவிழாவின் மகிமை தான்) இவ்வளவு பெருங்கூட்டம் கூடியும் அந்தப் பரமேஸ்வராக் கல்லூரி மைதானம் துப்பரவாயிருக்கும்படி பார்த்துக்கொண்ட அதிகாரிகளுக்கு அவசியம் நன்றி சொல்லியே தீர வேண்டும்.

இந்த நன்றி கூறும் படலத்தை இங்கே எதற்காக ஒப்புவிக்கிறேன் என்று நேயர்களுக்கு சிறிது வியப்பாயிருக்கலாம். தமிழ்த்திருவிழாவின் முடிவில் “நன்றிகூறல்” என்னும் திருப்பணி எனக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தக் கடமையை நிறைவேற்றுவதற்காக மேற்கூறியவாறு தொண்டுசெய்தவர்களின் பெயர்களை யெல்லாம் சேகரித்துவைத்திருந்தேன். அவ்வளவும் வியர்த்தமாகிவிட்டன! “இதற்கு அடுத்த நிகழ்ச்சி இசைக்கச்சேரி” என்று சொன்னதுதான் தாமதம்; அட்சரேகையைத்தாண்டும் படலம் ஆரம்பமாகி விட்டது! கொரியாவிலே 38—வது அட்சரேகை ஒன்றைமட்டும் தாண்டினார்கள். அதனாலேயே எவ்வளவோ விபரீதங்கள் ஏற்பட்டு விட்டன. இங்கேயோ 38-39-40 எல்லா அட்சரேகைகளும் தவிடுபொடியாகிவிட்டன. ‘இசைக்கச்சேரி’ என்று செவியில் விழுந்ததும், அந்த மகாசபையில் ஒரு மூலையில் நின்றவர்களில் சிலர் கொஞ்சம் நெருங்கி வரத்தொடங்கினார்கள். அதைப்பார்த்துவிட்டு இன்னொரு மூலையில் இருந்தவர்களும் கொஞ்சம் நெருங்கிவரப்பார்த்தார்கள். என்ன விசேஷம் என்று பார்ப்பதற்காகச் சிலர் எழுந்து நின்றார்கள். அதனால் ஏற்பட்ட இடைவெளியில் சிலர் புகுந்தார்கள். இப்படி நாலாபக்கங்களிலும் அட்சரேகைக்கயிறுகளை தாண்ட ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்! எனவே, பொலீஸ் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டிய கட்டம் வந்துவிட்டது!

திருவிழாவில் ஒளிபெருக்கிகள் எவ்வளவோ நன்றாக ஒழுங்குசெய்திருந்தபோதிலும், அவ்வளவு பெரிய ஜனத்திரளுக்குப்

போதியவாறு செய்யப்படவில்லை. என்ன இருந்தாலும் சொற்பொழிவு சொற்பொழிவு தான்; இசைப்பொழிவு இசைப்பொழிவுதான். நெருங்கிவந்து இன்னிசைக்கச்சேரிகேட்க ஜனங்கள் விரும்புவது இயல்புதான். ஆனால், அட்சரேகையைத்தாண்டும் படலத்துக்கு இடங்கொடுத்துவிட்டால் பெரிய விபரீதமாகி விடலாம். “தமிழ்த்திருவிழா குழப்பத்தில் முடிந்தது.” என்று பத்திரிகைகளில் பிரசுரிக்க நேரிடலாம். அப்படிப்பட்ட நெருக்கடியான கட்டத்தில் பொலீசார் கூட்டத்தில் புகுந்து ஒத்துழைக்கத்தொடங்கினார்கள்; அவர்களுடைய கைத்தடிகளும் ஒத்துழைத்தன. எப்படியெனில் அத்தடிகள் யாருடனும் வலுச்சண்டைக்குப் போகவில்லை. மரியாதையாகக் கும்பிட்டு மக்களை அமைதியாக உட்காரும்படி வேண்டிக்கொண்டன! எல்லாம் தமிழ்விழாவின் மகிமைதான்.

ஸ்ரீமதி எம். எல். வசந்தகுமாரியின் இசைக்கச்சேரி முதல் அரைமணிரேரம் வரையில், அட்சரேகைத்தாண்டலும் பொலீஸ் நடவடிக்கையுமாகச் சிறிதுகுழப்பமாக இருந்து வந்தது. பின்னர், அமைதி ஏற்பட்டது. காம்போதிராக ஆலாபனத்தின் போது எஞ்சுபோட்டால் அதன் ஓசை கேட்கும்; அவ்வளவு நிசப்தம் நிலவியது. பதினாயிரம் பெண்மணிகள் மெளனமாயிருந்தார்கள். ஒரு குழந்தையின் ‘கிறீச்’ சத்தமும் கிடையாது. சங்கீதத்தை சபையோர் ரசிப்பதற்கு அறிகுறியான கரகோசம் மட்டும் அவ்வப்போது எழுந்தது. காம்போதி ஆலாபனத்தில் ஸ்ரீமதி வசந்தகுமாரி பொழிந்த பிரச்சாக்களை ரசித்தார்கள், “காணக்கண்கோடி” கீர்த்தனத்தின் பாவத்தை ரசித்தார்கள். ஸ்வரப்பிரஸ்தாரத்தின் பாவத்தை ரசித்தார்கள். கச்சேரியின் பிற்பகுதியில் பாடிய திரைக்கீதங்களும் “சின்னஞ்சிறுகிளியே” “தங்கமே தங்கம்” என்னும் பாரதியார் பாடல்களும் வெகுவாக ரசிக்கப்பட்டன. வரவேற்பு சபைத்தலைவர் திரு. எஸ். நடேசபிள்ளை அவர்கள் “திருவிழாக் கோலாகலத்தில் வித்துவான்களுக்குப் பூமாலை வாங்கி வைக்கமறந்துவிட்டபடியால் புகழ்மாலை சூட்டுகிறோம்!” என்று கூறி ஸ்ரீமதி வசந்தகுமாரியையும், பக்கவாத்திய வித்துவான்களாகிய ஸ்ரீகோபால கிருஷ்ணன், ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்திராவ், ஸ்ரீ வில்வாத்திரிஐயர் ஆகியவர்களையும் சிறப்பாகப் பாராட்டினார். “வாழிய செந்தமிழ்” கீதத்துடன் கச்சேரி முடிந்தது. தமிழ்த்திருவிழாவும் அத்துடன் இனிது முடிவடைந்தது.

(அடுத்த இதழில் முடியும்)

இவ்வளவு உத்தரன்னை உலகமே!

...—தமிழ்ப்பித்தன்

ரவிக்குச் சலிப்பாக இருந்தது. நண்பர்களும் வீட்டிற்குப் போய்விட்டதால் பொழுது போவதே சிரமமாக இருந்தது. திடீரென நினைத்துக்கொண்டவனாக வெளியே புறப்பட்டான். பொழுது போகவேண்டுமே?

மாலையாகிவிட்டதால் கம்பளை நகர விதியெங்கும் சனக்கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. சந்தை, கடைவீதி பஸ்நிலையம் எங்கும் மனிதர்கள் துரித கதியில் இயங்கிக்கொண்டிருந்தனர். விதியில் சென்றுகொண்டிருந்த வனிதையர்களின் வனப்பில் மனதைப் பறிகொடுத்தபடி வந்துகொண்டிருந்த ரவியை 'ஐயா சாமி... பசி பொறுக்கலை' என்று அழைத்த பிச்சைக்காரி லச்சுமி இவ்வுலகிற்குக் கொண்டு வந்தாள்.

ஒரு கணம் அவனுக்கு எரிச்சலாக இருந்தபோதிலும், கையில் ஒரு பச்சைக்குழந்தையுடன் கையேந்தி நின்ற லச்சுமியின் தோற்றம் அவனது ஆத்திரத்தைக் கரைத்துவிட்டது. வாடிவதங்கிய அந்தப் பிஞ்சுக் குழந்தையின் தோற்றம் அவன் மனதில் இரக்கத்தைத் தோற்றுவிக்கவே ஏதாவது கொடுக்கலாம் என எண்ணியபடி 'பொக்கெற்'ரில் கையைவிட்டான் ரவி. அந்தக் கணத்தில் வாடிப்போயிருந்த லச்சுமியின் முகத்தில் ஒரு பிரகாசம்; ஆனால் அந்த மலர்ச்சி நீடிக்கவில்லை. ஐந்துருபா நோட்டுகளைத்தவிர வேறு சில்லறை எதுவும் அவனிடம்

இல்லாததால் அவன் கையை விரித்து விட்டு நகர்ந்தான். ரவி போவதையே ஏமாற்றத்தோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் லச்சுமி. அவளது இதயத்தினடியிலிருந்து ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது.

காலையிலிருந்தே இரந்து இரந்து அவள் களைத்திருந்தாள், சலிப்போடு ஒரு ஓரமாக வந்தமர்ந்து முடிச்சிலுள்ள சில்லறையை அவிட்டு எடுத்து எண்ணினாள். ஒற்றைச் சதழும் இரட்டைச் சதமுமாக முப்பது சதம் கூடத் தேறவில்லை. அது குழந்தையின் பசியைப் போக்கக் கூடப் போதாதே!

குழந்தை பசியில் முன்கியது. குழந்தையை மார்போடு அணைத்தபடி பாலூட்டினாள். அவளது மார்பில் பால் சுரக்கவில்லை, கடந்த மூன்று நாட்களாகப் பட்டினி, எப்படியும் பால் சுரக்கும்? சிறிது நேரம் அழுகையை நிறுத்திவிட்டு குழந்தைபாலை உறிஞ்சப் பிரயத்தனப்பட்டது. தோல்வியின் சீற்றத்தில் குழந்தை அவளது முலைக்காம்புகளைத் தனது சிறிய பற்களால் கடித்தது.

லச்சுமி ஒருவித வேதனையில் துடித்தாள். குழந்தை மீண்டும் அழத்தொடங்கவே தூக்கிக்கொண்டு கடைக்குச்சென்று தேனர் வாங்கிப் பருக்கினாள். இனிப்பாக இல்லாத போதிலும் பசியில் மீதமின்றிக் குடித்தது. லச்சுமியின் கண்கள் கலங்கின.

இந்த இளம் வயதில் அவளுக்குத்தான் எவ்வளவு வேதனை? எவ்வளவு கஷ்டங்கள்! பாவம் விதியாரைத்தான் விட்டு வைத்தது. தோட்டத்திலிருந்து அநியாயமான முறையில் வெளியேற்றப்பட்ட போது வாழ்வு இவ்வளவு நரகமாக அமையப்போகிறது என அவள் நினைத்திருக்கவில்லை. தோட்டத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டபின் தெருவோரத்தில் வாழ்ந்தபோதும் கணவன் அருகிலிருந்தவரை ஏதோ கௌரவமான முறையில் அரை வயிற்றையென்றாலும் சமூகக் கூடியதாக இருந்தது. சில நாட்களுக்கு முன்னர் அவளையும் குழந்தையையும் நடுத்தெருவில் தவிக்கவிட்டுவிட்டு அவளது கணவனும் எங்கோ போய்விட்டபின் அவள் பாடு திண்டாட்டமாகப் போய்விட்டது.

துன்பங்கள் முட்டிமோதவே துவளும் மனதோடு அழுதாள். வாழ்வில் வறுமை விரட்டிய போது அவநம்பிக்கையின் எல்லைக்கே வந்துவிட்டாள். ஆனது துணை அருகில் இருந்தபோது பவலித கரைச்சல்களுக்கு மிடையில், என்றைக்காவது ஒரு நாள் வாழ்வு விடியத்தான் போகிறது என எண்ணியிருந்த அவளது நம்பிக்கை இப்போ இருள் குழந்துவிட்டது.

சின்ன வயதிலிருந்தே அனுபவித்து வந்த கஷ்டங்களை வரிசைப்படுத்தி நினைவுக்குக் கொண்டுவந்தபோது நெஞ்சை அடைத்தது. குடி காரய்தந்ததை, நோயாளித்தாத்

யில்லை... பிச்சையில் கிடைத்தது உயிர் வாழவே காணாது... இப்ப ஏதோ வயித்தைக் கழுவ முடியுது”

“இது கேவலமான தொழிலல்லவா?”

“நடுத்தெருவுக்கு வந்த பிறகு நல்ல தென்னடி கெட்ட தென்னடி? நான் கூட முழு மனதோடு இந்தத் தொழிலை வெறுக்கிறன்... ஒவ்வொரு நிமிசமும் மனதில் எரிஞ்செய்த துக்கொண்டிருக்கிறன்... ஆனாலும் வழி?... நமக்கிருக்கிற முதலெல்லாம் இந்த இளமையும் உடலும் தானேடி?”

கண்ணம் மாவிருகு அழைப்பு வந்து விட்டது. அவள் போகும் போது லச்சுமியைத் திரும்பிப் பார்த்து விட்டுப் போகிறாள். தயங்காதே என்று சொல்வது போலிருந்தது அவளது பார்வை.

கண்ணம்மா கூறிவிட்டுப் போன வார்த்தைகள் காதோடு ஒலிக்கிறது. எனினும் ஏனோ அவளது மனம் அதை விரும்பவில்லை.

மகாவலியில் வீழுந்து தற்கொலை செய்துவிடலாமா என்று ஒரு கணம் யோசித்த போதிலும் ஏனோ அதற்கும் தைரியம் வரவில்லை. குழந்தையின் பால்வடியும் முகம் அவள் எண்ணத்தை மாற்றிவிட்டது.

இறுதியில் பசியும் பிள்ளைப் பாசமும் வென்றன, மானமும் கற்பும் தோற்றுவிட்டன! ஆமாம் அவள் விபசாரம் செய்யப் புறப்பட்டு விட்டாள்!

மகாவலியில் நீராடி தன் உடலைச் சிறிது வசீகரப்படுத்திக்கொண்டு வீதி ஓரத்தில் நின்றபடி கவர்ச்சியான புன்னகையை இதழோரத்தில் பரவ விட்டபடி வருவோர் போவோருக்கு வலை வீசிக்கொண்டிருந்தாள் லச்சுமி அழக்கேறிப் போன அவளது உடலின் வாளிப்பையும் எழிலையும் கந்

வரிசையாக ஒன்பது சகோதரங்கள், லய வாழ்க்கை, பொறுப்பற்ற கணவன், மேலிடத்து அந்தி, கள்ளத்தோணி என்ற பட்டப் பெயர், இறுதியாக நடுத்தெருவுக்கு வந்து விட்ட நிலை... அவளது கண்களிலிருந்து நழுவி ய நீர்துடைப்பதற்குள் புறங்கையில் வீழுந்தது.

“லச்சுமி... இப்படியே பிச்சையெடுத்துக்கொண்டிருந்தால் வாழ்வு விடியப்போற தில்லை...! ஏதோ நாம் சம்பாதிக்கிறதற்கு வழியைப் பாக்க வேணும்...”

“நீ சொல்லுறது நியாயம் தான்... ஆனா ஒருத்தராவது வேலை தர்ராங்களில்லையே... வேலை கேக்கப் போன வெரட்டியடிக்கிறாங்களே...” பாணைக் கடித்தபடி லச்சுமி கூறினாள்.

“நீ நடுத்தெரு வாழ்க்கைக்குப் புதுசு... நான் பட்ட கஸ்டங்கள் எவ்வளவோ... வீரத்தியின் எல்லைக்கு வந்தபோது தான் இந்தத் தொழிலுக்கு வந்தேன். இதற்கு முன் நான் செய்து பார்க்காத முயற்சி

எது எப்படியோ, நேற்று வரை ஏதோ கௌரவமான முறையில் வாழ்ந்து விட்டாள். இப்போது அவளது சிறுகுடலைப் பெருங்குடல் விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது— அவ்வளவு பசி! காதை அடைப்பது போல வுர் மயக்கம் வருவது போலவும் இருந்தது. எழுந்து சென்று வயிறு முட்ட தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு நிமிர்ந்த போது கண்ணம்மா பாண்துண்டொன்றை நீட்டியபடி எதிரே நின்றாள். கண்ணம்மாவும் லச்சுமியைப்போல தெரு

தல் உடையினூடே பார்த்து ரசிக்கவும் சிலர் இருக்கவே செய்தார்கள். எதிர்ப்பட்ட எத்தனையோ பேர் அவள் மீது பார்வையை ஆசையோடு விசி விட்டுப் போனார்கள். எனினும் அனுபவமின்மையோ என்னவோ அவளால் எவரையும் சிக்கவைக்க முடியவில்லை.

நேரம் ஒன்பதைத் தாண்டி யிருக்கவேண்டும். படம் பார்த்துவிட்டு வந்துகொண்டிருந்த கூட்டத்திற்கு தன்னை இயன்றவரை தூண்டில் போட்டாள் லச்சுமி. சிலர் ஆசையோடு பார்த்துவிட்டும், வேறு சிலர் வெறித்துப் பார்த்துவிட்டும் போய்விட்டனர். இந்தத் தொழிலிலும் ஏமாற்றமோ? லச்சுமியின் மனம் அங்கலாய்த்தது.

அந்த ஆபாச ஆங்கிலப்படம் தூண்டிவிட்ட உணர்ச்சிகளால் ஆட்கொள்ளப்பட்டவனாக வந்துகொண்டிருந்த ரவியின் உடல் அந்தக் குளிரான இரவிலும் அனலாகக் கொதித்தது. உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் மிதந்து வந்து கொண்டிருந்த அவனது பார்வையில், ஏக்கம ததும்ப நோக்கியபடி அந்த நேரத்தில் தெருவோரத்தில் தனிமையில் நின்ற லச்சுமி தென்பட்டாள்.

ரவி சற்று நின்று நிதானித்து வசீகரப் புன்னகை யொன்றைப் பரவ விட்டபோது அங்கும் உடன்பாடு தெரியவே சைகை செய்தான். அறைக்குச் சென்றதும் ஆங்கிலப்பட அழகி ஏற்படுத்திய உக்கிரக

மான பசியை லச்சுமியின் துணையுடன் போக்கிக் கொண்டான். தன் உக்கிரகமான வயிற்றுப் பசிகாரணமாக தன் உடலை அவனுக்கு விருந்தாகப் படைத்து விட்ட லச்சுமி ரவியிடம் கையேந்தியபோது பத்துரூபா கிடைத்தது.

மாலையில் பசித்த உடலுக்கு தன்னிடம் சில்லறை இல்லாததால் ஐந்து ரூபாவைக் கொடுக்காத ரவி, இப்போது சுவைத்த அதே உடலுக்காக இரண்டு ஐந்து ரூபா நோட்டுகளை முழுமனதோடு கொடுத்தான்.

ஓ! இது தான் உலகம்!!

(யாவுக் கற்பனை)

சுடர் கலைஇலக்கிய மாணவர் மன்றம்
அளவெட்டி இளவாலை
மன்றத்தின் நடப்பாண்டு நிருவாகிகளாகத்
தெரிவுசெய்யப்பட்டோர் விபரம்:

காப்பாளர்:	உயர்திரு. அ. செ. முருகானந்தன் அவர்கள் [அ. செ. மு]
தலைவர்:	இளவாலை விஜயேந்திரன்
உப-தலைவர்:	செல்வன் நா. வேதநாயகன்
இணைச்செயலாளர்கள்:	அளவெட்டி. பா. விக்னேஸ்வரன்
	செல்வன். சு. மகேந்திரராஜ்
இணைப்பொருளாளர்கள்:	செல்வன் க. மனோகரன்
	வடஅளவை பா. பாலசூரியன்
மேலும் அறுவரைக்கொண்ட செயற்குழுவும் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர்.	
தலைவர்:	த. விஜயேந்திரன்
செயலாளர்:	பா. விக்னேஸ்வரன்
பொருளாளர்:	வடஅளவை. பா. பாலசூரியன்

பசறை சுடர் கலைஇலக்கிய மன்றம்
19-6-77 பிற்பகல் இரண்டு மணிக்கு நடைபெற்ற சுடர்
கலைஇலக்கிய மன்ற அழைப்புவிழாவில் பின்வருவோர்
நிர்வாகிகளாக தெரிவுசெய்யப்பட்டனர்.

தலைவர்:	பி. எஸ். வீரப்பன்
உபதலைவர்:	மகேஸ்வரன்
செயலாளர்:	எஸ். கே. சுப்பையா
உபசெயலாளர்:	தேவராஜ்
பொருளாளர்:	சத்திவேல்
அமைப்பாளர்:	ரணதீரன்

மற்றும் ஐந்து செயற்குழு உறுப்பினர்களும் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர். சுடரின் வளர்ச்சிக்கும், புறக்கணிக்கப்பட்ட எழுத்தாளர்களின் வளர்ச்சிக்கும் பாடுபடுவதென தீர்மானித்துள்ளது.

முகவரி: சுடர் கலைஇலக்கிய மன்றம்
 211, ஹேமசிரி நிவாச, பசறை.

விருந்தாளி

பிக்நெஸ் ஸ்ஷ்பாநெக்

இதயம் என்னை இடிக்க படுக்கையை விட்டு எழுந்தேன். கதவைத் தட்டிக் கொண்டிருக்கும் சப்தம் தொடர்ந்தது. விளக்கை ஏற்றிக் கதவைத் திறந்தேன். ஷராவில் நன்கு ஆடையணிந்த முதியவர் நின்றகொண்டிருந்தார். இடது தோளில் சாக் குப்பை தொங்க கைகளில் சாவிக்கொத்தையும் பூட்டை உடைப்பதற்கான ஆயுதங்களையும் அவர் வைத்திருந்தார். அவர் என்ன தொழில் புரிபவர் என்பது சந்தேகமில்லாமல் விளங்கியது.

“நான் கலைக்கூடத்தில் இருக்கின்றேன்” என்றார் அவர்.

என்னுடைய கலைக்கூடத்தில் ஒரு மெழுகுவர்த்தி எரிந்து கொண்டிருந்தது.

“ஒன்றுமே இங்கு இல்லை” என்று கூறி என்னை நிட்டுரமாக நோக்கினார்.

“எ-ன-க்-கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை” என்று திக்கித்திணறி பற்கள் படபடப்பதைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு கூறினேன்.

‘எனக்கும் அதே நிலைதான்,’ என்று இழிந்துரைப்பதைக் கேட்டேன். “நீங்கள் நிறையப் பணம் சேர்ந்து வைத்திருக்கின்றீர்கள். வெற்றிகரமாகப் பணமோசடி செய்திருப்பதாக செய்திகள் உலாவுகின்றன. நீங்கள் சரியான ஏமாற்றுப் பேர்வளி.

“இப்படி நீங்கள் என்னை ஏசிக்கொண்டு போவதை அனுமதிக்கமாட்டேன்.”

“உங்களிடம் பை நிறையப் பணமும், கம்பளி அணியும், அல்லது ஆகக்குறைந்தது சில

சிற்பஓவியங்களேனும் இருக்குமென்று கணக்குப்போட்டிருந்தேன்”—அந்த மனிதர் தன்னுடைய கசப்பை ஒளிவு மறைவின்றிக்கூறினார்.

“எனக்கு வியப்புத்தான் வருகின்றது. நிறைய செலவுகள் இருக்கின்றன...”

“ஒரு சாக் குப் போக்கும் தேவையில்லை. இங்கே இருக்கும் பொருட்களை பார்ப்பதற்கு எனக்கு அவமானம் தாங்க முடியவில்லை. ஒரு சேமிப்பும் இல்லை; அறிவாளிக் குரிய ஆடைகள் இல்லை; தட்டு முட்டுத் தளபாடங்கள் எல்லாம் பழைய சினிமாக்கொட்டகையை சேர்ந்தவைபோலத்தோன்றுகின்றது; உங்கள் கலைப்பொருட்களை குப்பை என்று கூறாமல் விட்டுவிடுகின்றேன். நீங்கள் என்னைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. பழக்கவழக்க ரசனைகளை எல்லாம் தொட்டிலிலும் வீட்டிலுமே முதலில் பயிலப்படுகின்றன.”

என் மரியாதை போய்விட்டது. ஓராயிரம் மடச் சிந்தனைகள் என் மனதில் மின்னி யோடின. என் கன்னம் கனலானது.

“உங்களை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை,” என்று இக்கட்டான சூழ்நிலையிலிருந்து என்னை விடுவித்துக்கொண்டு கூறினேன். நான் நிறையப் பழைய நாணயங்களை சேகரித்து வைத்திருக்கின்றேன்; என்னிடம் பஸ்கவை ஓவிய ஆண்டு மலர்கள் இருக்கின்றன.” என்று நான் அவரைக் கவர எடுத்த முயற்சிகள் நம்பிக்கையற்றுப்போச, சக்தியற்றுப் பொய்க்கொண்டிருந்த தொனியில் கூறினேன்.

விழிகளை உயர்த்திப்பேச எனக்குவெட்கமாய் இருந்தது.

‘உங்களுக்காக கடன் வாங்க முடியும்.’

“உங்கள் வாசற்படியில் மீண்டும் காலெடுத்து வைக்க மாட்டேன்.” என்ற கர்ச்சனையைக் கேட்டேன்—தண்டனை விதிக்கப்பட்ட மனிதனை ‘சுடு’ என்று கட்டளையிடுவது போல இருந்தது. அத்தோடு கடுகடுப்புக்கு முற்றுப் புள்ளிவைத்தார்.

என்னுடைய விருந்தினர் விஷேச புன்னகையை வரவழைத்துக்கொண்டு மெதுவாகத் தெளிவாகப் பற்களைக் காட்டிக்கூறினார்.

“உங்களுக்கு நேரமிருக்கும் பொழுது என் வீட்டிற்கு வருங்கள். நீங்கள் விரும்பும் பொருட்கள் சிலவற்றை அங்கு இருக்கக் காண்பீர்கள். அவைகள் எனக்குத் தேவைப்படாது.”

“என்னிடம் அசல் ‘சமோவார்’ தேவர் சட்டி இருக்கின்றது.” என்று நான் காட்டுக் கத்துக் கத்தினேன். தோட்டக் கதவு கிறிச்சிடுவதையும் நழுவிச்செல்லும் காலோசையை முக்கேட்டேன்.

என்னுடைய மேசையில் பகட்டான வருகையாளர் சிட்டு ஒன்று கிடந்தது; பிரபல்யமிகக தவணைமுறையில் கடன் வழங்கும் தாபன பிரதிநிதியின் முகவரிச் சிட்டு அது. சுடர் நடுங்கும் மெழுகுவர்த்தி ஒளியில் அச்சிட்டு என்னையும் கவரவில்லாதொங்கும் என் கலாநிதிப் பட்டயத்தையும் எள்ளி நகையாடிது.

பொழுது புலர்ந்துவிட்டது. நன்றி: ‘Polish Weekly’

பாரதி செய்த புரட்சி!

— பாவேந்தன் பாரதி தாசன்

சூரியர்க்கணக்கான அந்தமிழ்க் கவிஞர்கள் இருந்தார்கள். பதினாயிரக்கணக்கான பைந்தமிழ்ப் பாவலர்கள் இருந்தார்கள்.

வாய்ப் பாட்டுக்காரர்கள் வண்ணம், நகர்தோறும் நாடகப் பாட்டுக்கள், சிற்றூர் தோறும் தெருக்கூத்துப் பாட்டுக்கள் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.

குந்தும் திண்ணைகளில் இராமாயணப் பாட்டுக்கும், கோயிலின் குறடுகளில் பாரதப் பாட்டுக்கும் பஞ்சமே இல்லை.

சாவுக்கு இறுதியிலும், வாழ்வுக்கு நடுவிலும் மற்றும் திருக்காயில்களிலும் திருவிழாக்களிலும் தேவாரமும், திருவாசகமும், திருவாய் மொழியும் வாய் ஒய்ந்தாலும் வழக்கம் ஒய்வதில்லை.

ஒரு தப்பு, அல்லது இரண்டுதாளம், அதுவும் இல்லாவிட்டால் ஓர் உடுக்கை. அதற்கும் பஞ்சமாலால் ஒற்றைத் தந்தி துத்தகைக்கட்டையிலாவது ஒட்டியோ ஒட்டாமலோ பிச்சைக்காரர் பாட்டுக்கள் அங்கு இங்கு எதை படி எங்கும் கேட்கும். குறைந்தது. காயமே இது பொய்யடா! இனத்தில் வேளைக்குப் பத்து உருப்படியாவது காதில் வீழும்.

ஆனால்—

சந்து, பொந்து, தமிழ்மன்றம் எந்த இடங்களிலும், தழைவு, இழவு, தமிழ் விழா எந்த நேரத்திலும் கேட்கப்படும் பாட்டில், ஒலிதான் விளங்கும். பொருள் விளங்காது!

புலவர்க்குள் பாட்டின் பொருள் பற்றிப் போர் தொடங்கும். கார் உள்ளளவும் கடல் நீர் உள்ளளவும் எந்த முடிவும் ஏற்பட்டு விடாது.

புலவர் தாய்மொழி பற்றிப் போராடுவதை மற்றவர் ஆவலாக வேடிக்கைபார்க்க நெருங்குவதுண்டா என்றால், 'இரும்படிக்கும் இடத்தில் ஈ மொய்க்கவே மொய்க்காது.' புலவர் பொதுமக்கள் அல்லர், அமைத்துக்கள்!

ஒரு கவிஞர் கவிதை இயற்றினால், அந்தக் கவிதையின் பொருள் அவருக்கும், அவர் போன்ற கவிஞர்க்குமே விளங்க வேண்டும்! அயலார்க்குப் பொருள் தெரியும்படி எழுதப்படும் கவிதை அப்பட்டம், மட்டம்!

நாடகத்தில் பாட்டைக் கவனிப்பதில்லை பாட்டின் மெட்டுக்கள் தாம் கவனிக்கப்படும் பாட்டுக்கள் தமிழாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற தேவையில்லை. அது பெரும்பாலும் இந்துஸ்தானியாய் இருந்து போகட்டுமே!

இடையிடையே சமஸ்கிருத ஸ்லோகம் சொல்லுகின்ற நபுகன், சமஸ்கிருதத்தைச் சொல்லுவதாக வாந்தி எடுத்தாலும் அவன் கெட்டிக்காரன். அவனால் வருமானம் மிகுதியாகும். நல்ல தங்கை, 'வள்ளி', 'அரிச்சந்திர விலாசம்' போன்ற மாமூல் நாடகங்களுக்குத் தான் நல்ல பெயர். நாடகத்துக்கு வந்தவர் கள் உருவத்தை ஆவலாகக் காணுவதல்லாமல், கதை உறுப்பினரின் உள்ளத்தையும், உள்ளத்தை விளக்கும் பாட்டையும் கேட்பதில் காலத்தை வீணாக்கமாட்டார்கள்! கதையும், பாட்டும் தலைமுறை தலைமுறையாக நடப்பவைதானே!

தெருக்கூத்தாடிகள் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்வது என்ன தெரியுமா? 'நாங்கள் இப்போதெல்லாம் நாடகப் பாணியாகவே தெருக்கூத்து நடத்துகிறோம்' என்பார்கள். அங்கெப்படி வாழும் தமிழ்ப் பாட்டு?

அந்நாளில் பொருள் விரியும் தமிழ்ச் செய்யுட்கள் இருந்தன. பொருள் புரியும் தமிழ்ச் செய்யுட்கள் இருந்ததில்லை. புரியாத பாட்டைக் கேட்டுக் கேட்டு மக்கள், புரியும் பாட்டைக் காட்டி 'இந்தா' என்று அழைத்தாலும் அவர்கள் தென்னாவி இராமனின் சுடக் குடித்த பூனைகளாய் ஓடுவார்கள்!

தமிழ்ப் பாட்டு என்பது தமிழர்க்கு வெறுப்பூட்டும் பொருளாயிற்று. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் வீழ்ந்த தமிழகம், பாவேந்தர் பாரதியாரின் பாட்டுக்கு வரும் வரைக்கும் எழுந்திருக்கவே இல்லை! கொட்டை நீக்கிக் கோது நீக்கி 'இந்தா' என்று தந்த பலாச்சுளை, மக்கட்கு அன்று பாரதியார் அருள் புரிந்த, பொருள் விளங்கும் பாட்டு!

பொருள் விளங்கும் பாட்டு என்றால், கவிஞன் கவி பாடும் காலத்தில் மக்களுக்கு வேண்டிய, உண்மையை எளிதில் விளக்கக் கூடிய பாட்டு என்பதே பொருள். எளிய நடைப் பாட்டு என்றும் இதைக் கூறுவார்கள். அப்படி என்றால், எளிதில் அரிய பொருளை மக்கள் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய வகையில் அமைந்த பாட்டு என்று பொருள்.

வெற்றியின் இரகசியம்!

● ஒருபோதும் எடுத்த காரியத்தைக் கைவிடாதே! எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்கள் — திருப்பங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டே இருக்கும். அவைகள் ஊக்கமுடையவர்களுக்கு நிச்சயம் உதவி செய்யும். மிகப்பெரிய நெருக்கடிக்கிடையேதான் வெற்றிக்கான வழியும் பிறக்கும். எனவே, மனம் தளராதே! தைரியத்தைக் கைவிடாதே! துன்பமும் இன்பமும் உலக இயல்பு. அதை உணர்ந்து எவனெருவன் செயலாற்றுகிறானோ அவனே வெற்றி பெறுவான்.

— ஹோப்ஸ்.

● வாழ்க்கை என்பது ஆற்றில் எதிர்நீச்சல் போடுவது போன்றது. முன்னேறிக் கொண்டே போகவேண்டும். சற்று நிறுத்தினால் போதும். பின்னுக்கு அடித்துத் தள்ளிவிடும்.

— ஒரு சீனப் பெரியார்.

● ராஜாளி எவ்வளவு பலமுடைய பட்சியாக இருப்பினும் அது தன் கூட்டைவிட்டு வெளியே பறந்து செல்லவில்லையாயின் அதற்கு எவ்விதம் இரைகிடைக்கும்? அதுபோல் ஒருவன் பயமின்றி வெற்றிக்கடல் ஆழத்திற்குச் சென்று முத்துக்குளிக்காவிட்டால் அவன் எங்ஙனம் வெற்றிச் சுடர் முத்துக்களைப் பெறுவது?

— இப்பனு எஸின்

● உலகம் ஒரு போர்க்களம். அதில் நம் வாழ்க்கை ஒரு போராட்டம். போராட்டத்தில் வெற்றி காண நாம் கைக்கொள்ள வேண்டிய ஆயுதம் எது? வெற்றி பெறுவோம் என்ற எண்ணம் — தன் பலத்தில் தான் கொள்ளும் திடமான உறுதி.

— நெப்போலியன்.

வல்லாள மாவரசன் மனைவியைச் சிவனடி யார்க்கு அளித்துச் சிவனடி அடைந்தான் என்ற கதையை, ஆயிரம் பாட்டால் பாடி முடித்தார் என் நண்பர் துரைசாமி வாத்தியார். 'இது காலத்துக்கு ஏற்றதல்ல, பாட்டின் நடையும் சிக்கலானது' என்றார்கள் பலர். இதை அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொன்னார்கள். துரைசாமி வாத்தியார் தவறுணர்ந்து தணலிற் போட்டுக் கொளுத்தினார் புராணத்தை. ஆனால் துரைசாமி வாத்தியார் அரிய கருத்தை எளிய நடையில் எழுதுவது செயற்கரிய செயல் என்பதை அப்போதுதான் தெரிந்து கொண்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பாவேந்தர் பாரதியார் நாட்டுக்குப் பாடத் துவங்கியது 1906-ம் ஆண்டில் தான். அதற்கு முன் அவர் வீட்டாருக்கும், நெருங்கிய நண்பர்க்கும் பாடியிருக்கலாம்.

பாரதியார் பாட்டுக்கள் எப்படி இருக்கும் என்று கேட்பவர் இருந்தால் அவர்கட்கு நான சொல்லும் விடை இதுதான்.

1. தமிழர் 1906-ல் எந்தெந்த தமிழ்ச் சொற்களை அறிந்திருந்தார்கள்? அந்தந்தச் சொற்களையே வைத்துப் பாட்டைப்பாடினார்.

2. 1906-ல் தமிழர் இருந்த அடிமை நிலையை விலக்க, அவர்கள் மீட்சி நிலையை அடைய அவர்கட்கு எக்கருத்தை வைத்துப் பாடவேண்டும்? அக் கருத்தை வைத்துப் பாடினார்.

3. எவ்வளவு பெரிய உள்ளம் வேண்டும்?— அவ்வளவு பெரிய உள்ளத்தைக் கொண்டு பாடினார்.

4. எவ்வளவு பாட்டுத் திறமவேண்டும்?— அவ்வளவு பாட்டுத் திறத்தைக் கொண்டு பாடினார்.

அந்நாள் பாரதியார் பாட்டைக் கேட்ட பாசி படிந்த தமிழ்த்தாயின் செந்தாமரை முகத்தில் மின்னிய புன்னகை, இருண்ட நாட்டில் பட்டப்பகலைச் செய்தது! தமிழர்கள் ணைக் கசக்கிக் கொண்டு எழுந்தார்கள்.

புகழ் பாரதியாரிடம் சேருமா? துரைசாமி வாத்தியாரிடம் சேருமா?

இரு நூல்கள்

* கல்வியும் இலங்கையில் இந் தியத்தோட்டத் தொழிலாளர் களும் — ஜி. ஏ. ஞானமுத்து. பக்கங்கள்: XI + 138. விலை ரூபா 12/50

கவிஞர்கள் கற்பனையாளர்கள்—நம்மவர், பிறநாட்டவர் அனைவரும் -- மலையக இயற்கையை வானளாவப் பாடிப் புகழ்ந்திருக்கின்றார்கள். அதன் மலையகையும் முகில்களையும், பள்ளத்தாக்குகளையும் நீர்நிலைகளையும் பசுமையான தேயிலைச்செடிகளையும், சரசரக்கும் ரப்பர் மரங்களையும் அவர்கள் பாடத் தவறவில்லை; புகழ் மறக்கவில்லை.

வெகு சில அறிஞர்களே இயற்கைப் படுதாவைக் கிழித்தெறிந்து இயல்பானையதார்த்த மலையகத்தை கண்டிருக்கின்றனர். திரு. ஜி. ஏ. ஞானமுத்து பி. ஏ. அவர்கள் வரலாற்றில் இடம்பெற்ற வெகு சில அறிஞர்களில் ஒருவர். யாழ்ப்பாணத்தை தாயகமாகக்கொண்ட இவர் மலையகக் கல்லூரிகளில் பல வருடங்கள் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்திருக்கின்றார். அதன்பின் பல வருடங்கள் தொழில் திணைக்கள அதிபராய் பணியாற்றினார். அவர் அறிந்து உணர்ந்த அனுபவங்களையும், ஆவணங்களை ஆராய்ந்து திரட்டிய ஆதாரங்களையும் கொண்டு அரியதோர் நூலை இயற்றியிருக்கின்றார்.

அவர், சுமார் 150 வருடங்களுக்கு முன் கோப்பிப் பயிரிட வந்து, 10x12 சதுரஅடி லயக்காம்புறுக்களில் வாழ்ந்து, தேயிலை ரப்பர் தோட்டங்களில் முதுகொடிய உழைத்து, இலங்கையை பொற்பூமியாக

கிய மலையக மக்களின் அவலக் கல்வி நிலைக்கு நூல் வடிவம் கொடுத்திருக்கின்றார். இலங்கையின் சனத்தொகையில் 10சத வீதத்தினராகவும், உழைப்பாளி வர்க்கத்தினரின் முன்னோடிகளுமான மலையகத் தொழிலாளர்கள் சமுதாயப் படுகையில் படுபாதாளத்தில் இருக்கின்றார்கள் என்பதையும் திரு. ஞானமுத்து குறிப்பிட மறக்கவில்லை. மட்டமான சுகாதார வசதியும், மகா மோசமான கல்வி வசதியும் மிகக் குறைந்தளவு கலாச்சார வளர்ச்சியும், மூர்க்கமான வேலையில்லாத திண்டாட்டமும், மனித உரிமையற்ற தன்மையும் அவர்களிடே நிலவுவதை அவர் எடுத்துரைக்கத் தவறவில்லை. எனினும் அவர் தன் நூலை மலையகக் கல்வியை கருவூலமாகக்கொண்டே கருத்தாய் வடித்திருக்கின்றார்.

ஏழு அத்தியாயங்களைக் கொண்ட இந்நூல் 1870 முதல் 1976 வரை மலையகக் கல்வியின் வரலாற்றையும் வளர்ச்சியையும் கூறுகின்றது. அக்காலத்தில் கழுதைப்பட்டியிலும் குதிரை லயங்களிலும் மோசமான கட்டடங்களில் தான் பள்ளிக்கூடங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அப்பள்ளிக்கூடங்கள் கல்வியை ஆரம்பத்தில் லட்சியமாய்க் கொள்ளவில்லை. வேலைக்குச் செல்லும் பெற்றோர்களுக்கு பின்னாமடுவமாகவும், தோட்டப் பயிர்களை நாசம் செய்யாமல் தடுப்பதற்கான சிறுபிள்ளைகள் மறியற்காம்புறுவுமாகவே அது இருந்தது. பின்பு படிப்படியாகவே அவை அரிச்சுவடி எண் சுவடி படிப்பிக்கும் பாடசாலைகளாக மாறின.

தோட்டத் தொழிலாளர் கல்வி நிலையில் மாற்றத்தை ஆராய்ந்த திரு. ஞானமுத்து

அவர்கள், மாற்றத்தைவிட ஏமாற்றத்தையே கண்டார்! ஆட்சிக்கு வந்த அரசாங்கங்கள் அனைத்துமே தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு எதிரே பாரபட்சமும், பாகுபாடும் பாராட்டக்கண்டார்; தோட்ட முதலாளிகள் தொழிலாளர்களின் கல்வி நலன்களை புறக்கணித்து, உதாசினம் செய்வதைக் கண்டார்; அரசாங்கம் தோட்டங்களைப் பொறுப்பேற்றபின் நிலைமை சீராவதற்கு மாறாக கிண்மை பிண்ணப்படுத்தப்படுவதையே கண்டார். தொழிலாளர் மனதில் கல்வியின் மகத்துவம் வலுவாக வேருன்றிப் பதிய வழியில்லாமல் போய்விட்டது. தேசியக்கல்வித் திட்டம் 'கறுப்பா—சிவப்பா' என்று கூட அவர்களுக்குத் தெரிய வழியில்லை! அரசாங்கம் என்னும் பிறரைக்கல்லுடன் முட்டி மோதி, அறநெறி தாபனங்கள் சமயதாபனங்கள் பொதுப்பணியாளர்கள் கல்விச்சேவையை அணு வளவுதான் மேற்கொள்ள முடிந்தது.

திரு. ஞானமுத்து அவர்கள் அருமையான நூல் ஆட்சியாளர்களை குற்றக்கூண்டில் நிறுத்தி அவர்களின் அருவெறுப்பான செயல்களை கண்டிக்கின்றது. அறிவுள்ளோர் எல்லோரையும் அது நிச்சயம் சிந்திக்க வைக்கும். ஆனால் ஆட்சியாளர்களை இலங்கையின்முதற்பாட்டாளி வர்க்கத்தினரின் மனித சக்தியை பயன்படுத்தி நாட்டின் சபீட்சத்தை பேணத்தூண்டுமா? பாட்டாளி வர்க்கத்தினரிடையே நிலவும் விரக்தியையும், துயரையும் துடைக்குமா? காலம்தான் பதில் சொல்லவேண்டும்!

—ஜெயலெட்சுமி

* EDUCATION AND INDIAN PLANTATION WORKER IN SRI LANKA BY G. A. GNANAMUTHU.

என்கதை (சுயசரிதை) எழுதியவர்: திருமதி கமலாதாஸ்

கவிஞர் பரம்பரையில் திருமதி பாலாமணி அம்மையாரின் மகளாக உறித்தவர் கேரளத்துக் கவிக்குயில் திருமதி கமலாதாஸ். அவர் கவிஞர் மட்டுமல்ல பிரசித்திபெற்ற கதைஞரும் கூட. அவரின் கதைகளில் பால்சுவை தாராளமாக கிடைக்குமென்பதற்காக அவரின் இலக்கியப்படைப்புக்கள் தரமற்றவை என்று ஒதுக்கி வைத்துவிடமுடியாது.

கமலாதாஸ் சாதாரண எழுத்தாளராகத்தான் திகழ்ந்தார்—அவரின் படைப்புக்கள் பிரதேச ரீதியில் புகழ்மிக்கதாய் இருந்ததை மறுக்கமுடியாது. ஆனால் அவர் என்று தனது சுயசரிதையை பிரசுரித்தாரோ அன்றே அவர் சர்வதேச சவசலப்புக்கு காரணமாகிவிட்டார். அவருடைய கவிதை மணம் மிளிரும் விறு விறுப்பான நூலை மேலைநாட்டவர் விழுந்து விழுந்துப் படிக்க ஆற்றினார்.

முதலில் மலையாள மொழியில் “என்டகத” என்ற தலைப்பில் அவருடைய சுயசரிதை “மலையாளநாடு” என்னும் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. அப்புத்தகம் கேரள இலக்கிய உலகில் பெரும் பரபரப்பை உண்டு பண்ணியது என்பதில் சந்தேகமில்லை. “மைய்ஸ்டோரி (My Story) என்ற தலைப்பில் அவரின் சுயசரிதை பிரபல பம்பாய்ப் பத்திரிகைகள் இரண்டில் வெளிவந்தன. இப்பொழுது இது புத்தக வடிவிலும் வெளிவந்திருக்கின்றது. ஹோமா ஆனந்த தீர்த்தன் கமலாவின் சுயசரிதையை தமிழில் மொழி பெயர்த்திருக்கின்றார்— பல்வேறு இந்திய மொழி வெளியீட்டை இந்த நூல் கண்டிருக்கின்றது.

மேற்கத்திய பத்திரிகை இலக்கிய உலகம் அவரின் படைப்பை ‘கமலாவின் காம சூத்திரம், கஜூராஹோ தாஸி ழின் கதை’ என்றெல்லாம்

அடைமொழியிட்டு வருணத்திருக்கின்றன. இவ்வளவு ‘கிகிகிசுக்கும்’ ‘கிளுகிளுப்புக்கும்’ ஒரு முக்கிய காரணம் அவர்தன் பால் இயல் அனுபவங்களைப் பச்சையாக கூறியிருப்பதுதான்—முதல் இரவில் கணவரிடம் பெற்ற இழுபறி அனுபவம் முதற்கொண்டு கள்ளுக்காதல் வரை கட்டவிழ்த்திருக்கின்றார்! இதைப் பற்றி கமலாவின் கணவனான மாதவதாஸ்—கமலா மூலம் மூன்று குழந்தைக்குத் தந்தையாகி திருமணவெள்ளிவிழாக் கண்டவர்—என்ன கூறுகின்றார் தெரியுமா? “கமலாவின் விவகாரங்களை நான் அப்படியே பார்ப்பதில்லை. நான் பொருமைக்காரனில்லை. அவளுக்கு இவை எல்லாம் அனுபவங்கள். அவளுடைய எழுத்துக்குத்தேவையான மூலப்பொருட்கள். ஓர் எழுத்தாளர் முழு சுதந்திரம் பெற்றவராக இருக்கவேண்டும்,” என்கின்றார் மாதவதாஸ்!

சுயசரிதை மூலம் சமுதாய நெறியில் பெரும் சர்ச்சையையும், தனக்குப் பெரும் பழியையும் இழிவையும் ஏற்படுத்துக் கொண்டதாக குறை கூறுபவர்களுக்கு கமலாதாசின் பதில் இதோ: “சமுதாயம் என்ற அசிக்கமான சூனியச்சிறுக்கிரக சியக் குற்றவாளிகளை கொலைகாரர்களை பொய்யர்களை, இரண்டாகம் செய்வோர்களை தன் வெதுவெதுப்பான கம்பளிப்போர்வையால் போர்த்தி இதமான சுகமளிக்கின்றான். ஆனால் கண்ணியமான நிரபராதிகள் வெளியில் குளிரில் நடுநடுங்குகின்றார்கள். நான் புல்லர்கள் போல் நடித்திருந்தால் எனக்கும் இதமான சுகம் கிடைத்திருக்கும். ஆனால் நான் ஓர் எழுத்தாளராக இருந்திருக்கமுடியாது. எழுத்தாளர்கள் தங்களையே பரிசோதனைக்குள்ளாக்கிகொள்ள வேண்டும்.”

குரைக்கும் நாய் கடியாது என்பார்கள். கமலா கண்டனகணைகள் தொடுத்தவர்களை

நோக்கிக் குரைக்க மட்டுமல்ல கடிக்கவும் செய்தார். ‘இலக்கியத் துயிலுரி நடனம்’ என்று அவரின் படைப்பை கூறுவர்கள் மேல் குண்டாந்தடி கொண்டுதாக்கவும் செய்தார். அவர் செய்கையில் அர்த்தம் இல்லாமல் இல்லை. ‘என்கதை’ பெரும்பாலுணர்ச்சிப் பண்டமாக மட்டும் அமையவில்லை. அதில் எத்தனையோ பயனுள்ள அனுபவங்கள், பண்பட்ட விவகாரங்கள் சுவையான செய்திகள், விடுதலை வேட்கை உணர்ச்சிகள் கவியுள்ளத்துடன் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. எனவே கமலாவின் கதை இலக்கிய வட்டத்தில் ஓர் இடத்தைப் பிடித்துக் கொள்ளும் என்பது நிச்சயம்.

முன்படாக் அலி

பொளத்தர்களைப் பற்றி சுவாமி விவேகானந்தர்

சிங்களவர் குறும்புத்தனமாய் கோவிற சுவர்களில் நரகத்தில் நடப்பதாக அனுமானிக்கப்படும் தண்டனைகளை வரைந்துவைத்திருக்கின்றனர். மனிதர்கள் பூதங்களால் வருத்தப்படுதல், வாளால் அறுக்கப்படுதல் தீயில் எரிக்கப்படுதல் கொதிக்கும் எண்ணையில் வறுக்கப்படுதல் போன்ற சித்திரங்கள் மொத்தத்தில் கோரமான காட்சியாகும். இன்ன செய் யாமையே தனது உன்னத இலட்சியமாகப் பிரசாரம் செய்யும் இம்மதத்தில் இத்தகைய செயல்களுக்கு இடம் உன்பது விந்தையே. சீனாவிலும் யப்பானிலும் கூட இதே விந்தைதான் காட்சியளிக்கிறது. அகிம்சைக் கொள்கையை ஏட்டளவில் போதிக்கும் அவர்கள் அதே சமயம் இரத்தத்தை உறையச் செய்யக்கூடிய தண்டனைகளை வரிசையான காட்சிகளாக வரைந்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

ஆதாரம்; சுவாமி விவேகானந்தரின் ஞானதிபம் சுடர் 8)

அமெரிக்க

கவிதை

நதியைப்

பாடும்

நீகிரோப்

பாணன்

லோங்ஸ்டன்

வியூஸ்

நான் நதிகளைப் நன்கு அறிவேன்.
எனக்கு புவிபோன்ற தொன்மை நதிகளைத் தெரியும்
மனிதனின் நம்புகளில் ஓடும் மனிதக்
குருதியைவிட புராதன நதிகளைத் தெரியும்

என் அந்தரங்கம் நதிகளைப் போன்று ஆழமானது.

நான் இள வைகறையில் யூபிராட்டிசில் நீராடினேன்
நான் கொங்கோ தீரத்தில் குடில் அமைத்தேன்;
அது தாலாட்ட கண்ணயர்ந்தேன்;
நான் நைல்நதியைக் கண்டேன்;
அதனிடையே பிரமிட்டுகள் பிறப்பித்தேன்.
நான் 'அப்'லிங்கன் நியூஓலீசுக்கு தோணி
செலுத்துகையில் மிசிசிப்பி மதுரகீதம்
இசைப்பதைக் கேட்டிருக்கின்றேன்; அதன்
மண் கலங்கிய மேனியை
மறையும் ஆதவன் மஞ்சளாக்கக் கண்டேன்

நான் நதிகளை அறிவேன்; தொன்மை மிகு
நீல நதிகளை நன்கு அறிவேன்

என் அந்தரங்கம் நதிகளைப்போல் ஆழமானது.

● தமிழாக்கம்: தீ. சிவலிங்கம் ●

கல்லுடைக்கக் கல்லுடைக்கக் கண்டேன்
கடவுளே! அலகபாத் அகல்சாலையில்
காரிகையவள் கல்லுடைக்கக்
கல்லுடைக்கக் கண்டேன்.

இளைப்பாறிக் களைப்பாறி இருக்க அண்மையில்
இன்னிழல்தரு மரங்கூட இல்லை.
கார்மேனியாள் கட்டினமையைக் கட்டுப்படுத்தி
கண்ணும் கருத்துமாய் கடமையில் ஆழ்ந்தாள்.
திண்ணமான சம்மட்டிகொண்டு திரும்பத்
திரும்பக் கற்களை தகர்க்கின்றாள்—
பெரும் பகட்டான மாளிகைமுன் நிற்க
பார்க்கின்றாள் அதை பாவையவள்

கோடைப் பருவகாலம்
குதித்தெழும் சூரியன்
கொதிக்கும் வெய்யில்
கொப்பளிக்கச் செய்யும் வளி
சுவலயத்தைப் பஞ்சாய்ப் பொசுக்கி
குப்பையாய் மறைக்குதே வானே
எனினும் இன்னுமொரு அந்தி அகல்கின்றது.
அவள் கற்களை அடித்து நொறுக்குகின்றாள்.

அவள் முன்னிற்கும் மாளிகையை நோக்கினாள்;
அவள் கண்ணில் கருத்து சிரத்தை இல்லை.
அவள் முன்னிற்கும் என்னை நோக்கினாள்;
அவள் கண்ணில் கவலைகள் மல்கவில்லை.
அவள் ஜீவித இசைக்கருவி
இதுவரை இசையாத கீதத்தை மீட்டியது.

அடுத்து சிலநொடிகளில் அவள் அஞ்சிப் பதறினாள்
அரும்பின வியர்வைத்துளிகள் அவள் முகத்தில்
ஆனால் மீண்டும் வேலையில் ஆழ்ந்துவிட்டாள்
'இந்த கற்களை உடைக்கவேண்டும்' என இயபினாள்!

இந்தியக்
கவிதை

க
ல்
லு
டை
க்
கி
ன்
ரு
ள்

நிரலா

ஐப்பசி பிறந்துவிட்டது. மழைக்காலம் வந்துவிட்டது. பரந்த வாலிலே கார்மேகம் பரவுவதும்—கூகுவென்று காற்று விண்ணைக் குடைவதும்—சட்டச்சட்ட சட்டச்சட்ட டட்டா என்று தாளங்கள் கொட்டி வானம் களைப்பதும்—எட்டுத்திசையுமிடைய மழை கொட்டெனக் கொட்டுவதும் இனி நாம் நாளாந்தம் காணும் காட்சி.

இயற்கையின் இந்த மாற்றத்தைக் காண்கின்றான் இளங்கவிஞரெருவன். அவன் இதயமோ நல்லாக்கக் கனவு காணும் கருத்துப் பெட்டகம். தமிழ் வாழ வேண்டும்—தமிழர் ஆள வேண்டும் என்று எண்ணப்பூரட்சி விதைத்துக் கவிதைத் தண்ணீர் ஊற்றும் உணர்ச்சிக்கவிஞன். அவனது மென் உணர்விலே அந்த இயற்கையின் தோற்றம் கூட ஒரு உணர்ச்சிச் சித்திரத்தை எழுதுகிறது.

இடிக்கிரய்..... வான்முகிலே ஏன் இடித்தாய்? இங்குள்ள தமிழர் நெஞ்சில் வெடிக்கின்ற விடுதலையின் பேரார்வம் வெளிக்காட்ட விரும்பினாயோ?

உணர்ச்சியில் தான் கண்ட சித்திரத்தைச் சொற்புணர்ச்சியில் இன்தமிழ்க் கவிதையாக மாற்றுகின்றான். வான் முகிலே — நீ ஏன் குமுறுகின்றாய்? ஓ! இங்குள்ள தமிழர்கள் தாங்கள் விடுதலை பெறவேண்டும் — தங்கள் துயரங்கள் மறையவேண்டும் — ஆண்ட தமிழினம் மீண்டுமோர்முறை ஆள வேண்டும் எனக் குமுறுகிறார்களே—அவர்கள் உணர்ச்சியை வெளிக்காட்ட விரும்புகின்றாயா? அவர்கள் இதயங்கள் சுதந்திரதாகத்தால் — விடுதலைப் பேரார்வத்தால் வெடிக்கின்றனவே—வானமே நீயும் அதைக்கண்டு அவர்களுடைய உள்ளத்து உணர்வு இவ்வளவு வலிமையானது என வெளிப்படுத்த விரும்புகின்றாயா? இருண்டுவிட்ட வானமே உன்னைச் சக்தியின் கோலமாகக் கண்டான் கவிபாரதி — தெய்வீகக் காட்சி என்று உன் மழைக்கோலத்தைத் தொழுதான் பாரதி. ஆகவே நீ சக்தியின் வடிவம். அதர்மத்தை அழிக்கும் எந்தாயே நீ தெய்வமென்ற முறையில் நீதிக் காகப் போராடப் புறப்பட்டுவிட்ட எம்மவர்கள் தூய உணர்வை இயற்கையின் கோலத்தில் வெளிப்படுத்த விரும்புகின்றாயா?

கருப்பாக வருகின்றாய் வான்முகிலே ஏன் கருத்தாய் களத்தில் பாய விருப்போடு நான் பார்க்கும் தமிழ் வீரர் வெற்றித்தோற்றம் விளக்கியாய்;

வெண்ணிற வான்முகிலே உன் உடலிலே என்ன கருமை? ஓ! விடுதலைப் பேரார்வத்தால் போர்வெறி உள்ளத்தே ஊற அதனால் முகம் மாறிக் கறுத்துவிட்ட—தமிழ்வீரர்கள் தோற்றமாகவே நீ மாறிவிட்டாயா? கார்முகிலே வான் மழையாகப் பூயியிலே நீ பாய்வதற்கு காத்திருப்பதைப் பார்க்கையில் எப்போது களத்தில் பாய்வோம் என விருப்போடு நான் பார்க்கும் தமிழ் முறவர் வெறித்தோற்றம் தான் எனக்கு நினைவில் எழுகிறது.

சிரிக்கின்றாய்..... மின்னல்வாய் வான்முகிலே! ஏன்சிரித்தாய் சினந்து மண்ணை எரிக்கின்ற தமிழ்ப் புலவன் கவிதையினை வானேட்டில் எழுதியாயா?

வான்முகிலே மின்னலென்னும் உன் முத்துப்பல் ஒளி வீச வாயைத் திறந்து ஏன் சிரிக்கவேண்டும்? ஓ! வினையாடுகின்றாயா—தமிழர் நிலகண்டு சினந்து தமிழ்ப்புலவன் எழுதும் கவிதை வரிகளை—சே! சே! அவை கவிதையல்ல வேகின்ற இதயத்தில் இருந்து விழுந்து இருந்த மண்ணை எரிக்கும் தணல்கள்—நீயும் வானேட்டில் எழுதி வினையாடுகின்றாயா?

ஓடிப்போ.....! ஓடிப்போ.....! வான்முகிலே..... ஓவென்று முழக்கமிட்டுப் பாடிப் போ! அதிரட்டும் மண் மேடு! காண்டும் பகைவர் என்போர்.

மிதக்கும் முகிற்கூட்டமே நீ தயவுசெய்து விரைவாக ஓடிப்போ. கண்டேன் கண்டேன் காண்ப் பெருங்காட்சி என இரைச்சலிட்டுக் கொண்டு ஓடிப்போ. தமிழர் இதயத்து விடுதலைக் குமுறல் இப்படித்தான் இருக்கிறது என முழக்கமிட்டுக் காட்டு — அவர் தம் தோற்றம் போர் வெறியால் இப்படி மாறிவிட்டது என உன் கருமைக் கோலத்தைக் காட்டு—தமிழ்ப் புலவன் பாடல்களே மண்ணை எரிக்கும் தன்மை வாய்ந்தன என்றால் அவ்வரிகளால் உணர்ச்சி பெற்ற வீரர்கள் புறப்பட்டால் எப்படி இருக்கும் எனப்பாடிப்போ. எமது வலிமையைக்கேட்டு இந்த மண்மேடு அதிரட்டும். அதைக்கண்டு பகைவர் எம் தன்மையை உணரட்டும்.

உணர்ச்சிக் கவிஞன் கவிதை எனும் தூரிகை கொண்டு எமக்கெழுதிக்காட்டிய ஒப்பற்ற காவியம் இது. பாரதி—பாரதிதாசன் காசி ஆனந்தன் மூவருமே உணர்ச்சி மலைகள். பாரதி இயற்கையைத் தெய்வமாகக் கண்

டான் சக்தியாகப் போற்றினான்—பாரதிதாசனும் ஒருவகையில் அவன் மனதில் இயற்கையைத் தெய்வமாக—சக்தியாகக் கண்டான் என்றே கூறலாம். இதற்கு சான்றாக “எங்கெங்கு காணினும் சக்தியடா—ஏழ் கடல் அவள் வண்ணமடா” எனும் அவனின் கன்னிக் கவிதை எம் கண்முன்னே தெரிகிறது. அதே பாணியில் நமது கவி காசி ஆனந்தனும் இயற்கையைக் காண்கின்றான். இயற்கையில் இறைவனைக் காணும் உன்னத மனோ நிலையின் விரிவால் போலும் அந்த இயற்கை இடமே தன் உள்ளக்கிளர்ச்சிகளை மனந்திறந்து கூறி விடுகின்றான். அவன் தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன். ஆதலால் தம் இனத்திற்கு வேண்டியதை இயற்கையின் விடுதலைக்கோலமாகக் காண்கின்றான்.

இவ்விதம் இயற்கையில் தம்கருத்தை ஏற்றிச் சொல்லும் பழக்கம் பாரம்பரியமான எம்தமிழிலக்கிய உலகின் வழமை எனலாம். இதற்கு உதாரணமாகச் சங்கமருவிய காலத்துக்கவிதை ஒன்றை இங்குகாண்போம். காதலர்களிடை அன்பு எப்படி இருக்கவேண்டும் என்கிறது ஐந்திணை ஐம்பதில் ஒரு கவிதை.

கூனவாய்ச் சிறுநீரை எய்தா தென்றெண்ணிப்
பிணைமான் இனிதுண்ண வேண்டிக்—கலைமாத்தன்
கள்ளத்தின் ஊச்சும் கரமென்ப காதலர்
உள்ளம் படர்ந்த நெறி.

அடர்ந்த காடு. அங்கே ஆனந்தமாய் வாழ்ந்தன இரு மான்கள். வரட்சிவந்தது. கலையும் பிணையும் தண்ணீர் தேடி அலைகின்றன. சிறிய கூளை ஒன்று தெரிகிறது தாகத்தால் துடிப்பவை தாபத்துடன் ஓடுகின்றன. அங்கும் ஒரு சோதனை. தண்ணீர் மிகச் சிறிதளவு மட்டுமே அங்கு உண்டு. குடித்தால் ஒரு மான் மட்டும்தான் தான் உயிர்வாழலாம். இரண்டும் ஒன்றையொன்று காதலுடன் பார்க்கின்றன. நீ குடித்து வாழ் நான் மடிகிறேன் எனப் பார்வையால் கெஞ்சுகின்றன. திடீரென ஆண் மான் மனதிலே ஒரு தந்திரம் பளிச்சிடுகிறது. வா இருவருமே குடிப் போம் என அழைக்கின்றது. இரண்டும் நீரில் வாயை வைத்துவிட்டன ஆனால் ஆண்மானோ தான் தண்ணீர் குடிப்பது போல் பாவனை செய்கிறது. உண்மையில் ஒரு துளி தண்ணீரைக் கூட அருந்தாது—பிணை மானுக்குத் தாகசாந்திக்கு உதவிடவேண்டுமென நடிக்கிறது. துணைகொண்டு இல்லறத்து நெறியினைப் புகட்டுகிறான் பாவலன். அன்று காதலைப் பாடினர்—இடையில் இறைவனைக் கூட இயற்கையின் கோலங்களில் கண்டனர்—இன்றே ஒரு இனத்தின் மன உணர்ச்சியையே இயற்கையின் கோலத்தில் சித்தரிக்கின்றான் காசி ஆனந்தன்.

இயற்கையில் மயங்குவது மகாகவிகளின் பொது இயல்பு. ஏனெனில் கவிஞன் மனது குழந்தை இயல்பானது—அது இயற்கையில் நிறைவைக் காண்கிறது—அந்த

தன் உள்ளத்துணர்வையே இயற்கையில் காட்டும் ஆற்றலைப் பெறுகிறான் கவிஞன். இவ்விதம் இயற்கையில் தம் கருத்தைப் புகுத்திக் கூறும் வழக்கம் ஒரு நாட்டிற்கோ இனத்திற்கோ பொதுவானதல்ல. உலக மகாகவிகள் அனைவர்க்கும் பொதுவானது என்று துணிந்து கூறலாம்.

மகாகவிகளின் வரிசையிலே உலகிலே உதித்தவர் வில்லியம் வேர்ட்ஸ்வர்த். இயற்கையை இன்கவிதையில் இரண்டறக் கலப்பதில் இணையற்ற நிபுணராகவும் அவர் திகழ்ந்தார்.

I wandered lonely as a cloud
That floats on high o'er vales and hills

என்று அவருடைய கவிதை ஒன்று தொடங்குகின்றது. உண்மையில் இவ்வரிகள் வேர்ட்ஸ்வர்தின் மனோ நிலையை அப்படியே படம்பிடித்துக்காட்டுகின்றன. அவர் நீண்டு யர் மலைகள் மேலும் கிடுகிடு பள்ளத்தாக்குகள் மேலும் தன் மனமெனும் மேகத்தை அலையவிட்டார். அவரது மனம் அந்த இயற்கை காட்சிகளைச் சுவைத்து இன்கவிதை உருவாக ஏட்டிலே வடித்தது. இயற்கையின் கவிஞர் என்று இன்றளவும் அவர் பெயர் புகழ் பெறுகிறது. இதே வேர்ட்ஸ்வர்த்தின் மன உணர்வைக் காசி ஆனந்தனின் இக்கவிதையில் காண்கின்றோம். தனது மனதை இயற்கை மேல் அலையவிட்டு தன் மன உணர்வுடன் சேர்த்து இன்தமிழ்க் கவிதையாக வார்த்துள்ளான் “சினந்து மண்ணை எரிகின்ற தமிழ்ப் புலவன்” கவிதையாக—உணர்ச்சிக் குழறலாக சாதாரண இவ்வியற்கை காட்சியை மாற்றி விடுகின்றான். இரத்தினச்சுருக்கமாகக் கூறினால் பாரதிக்குப்பின் ஒரு மகாகவி தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலே தோன்றிவிட்டான். அவன்தான் காசி ஆனந்தன். அவன் படைப்புக்கள் வேர்ட்ஸ்வர்த்—சேக்ஸ்பியர்—தாசுர் போன்ற உலக மகாகவி எளின் படைப்புகளுக்குச் சரிநிகரானவை என்று துணிந்து கூறலாம்.

ஆனால் நம் தமிழ் இனத்தினிடை அன்று தொட்டு இன்றுவரை இழிவான குணமொன்று உண்டு. கவிஞனின் உள்ளத்து உணர்வாம் கவிதைகளைப் போற்றும் தமிழகம்—கவிஞர்களை அவர்கள் வாழும் காலத்தில் வாழ வைப்பதில்லை. சிலையிலே தான் அவர்களை வாழ வைப்பார்கள். இதுதான் பாரதிக்கும் நிகழ்ந்தது—பாரதிதாசனுக்கும் தொடர்ந்தது இன்று மகாகவி காசி ஆனந்தனுக்கும் தொடர்கிறது.

“புத்தரிசி பொங்கிவரப் புதுப்பானை அடியினிலே
மாறும் பெருநெருப்பு
பொங்கலோ பொங்கலென்பார் பாளை படுதயர்
தாம் மறந்து
புதுக்கவிதை பெருகிவரக் கவி மனத்தில்
ஆறும் பெருநெருப்பு
கவிதையோ கவிதை என்பார் கவிமனத்து துன்பம்
தாம் மறந்து

ஆம்! இதுதான் உண்மை நிலை!

உங்கள் சருமத்தின் பாதுகாப்புக்கும்,
தேக சுகத்துக்கும்,
மேனியின் பளபளப்புக்கும்,
சுத்தமான வேப்பெண்ணை கலந்த
நீம் வாசனை சோப்

உபயோகியுங்கள்.

—மில்க்வைற் தயாரிப்பு

மில்க்வைற் சவர்க்காரத் தொழிலகம்
த. பெ. எண் - 77 யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி: 7223

கிளை :

79, மெசன்லர் வீதி, கொழும்பு 12

தொலைபேசி: 36063

அண்ணா தயாரிப்புக்களே

உங்கள் வாடிக்கை கடைகளிலும்
இலங்கையின் எல்லா கடைகளிலும் கிடைப்பது

அண்ணா கோப்பி
அண்ணா தேயிலை
அண்ணா பற்பொடி
அண்ணா பத்தி
ஜெயந்தி பத்திகளே.

இவற்றின் வெற்றுப் பக்கட்டுகளை அனுப்பி விரும்பிய பரிசை
பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

தயாரிப்பாளர்களும், விநியோகஸ்தர்களும்:—

அண்ணா தொழிற்சாலை

இணுவில்.

டெலிபேசன்: 7412

விலை குறைக்கப்பட்டது!

Ganeshan Stores
GENERAL MERCHANTS
11, 13, CENTRAL ROAD
RATTICALOA

கடந்த காலங்களில் கோப்பியின் விலை மிகக் கூடுதலாக இருந்ததினால் பிரவுன்சன் கோப்பியின் விநியோகம் சில நகரங்களில் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. இப்பொழுது கோப்பியின் விலை கணிசமான அளவு குறைந்துள்ளது. இதனால் தற்பொழுது இலங்கை முழுவதிலுமுள்ள நகரங்களுக்கும் குறைக்கப்பட்ட விலையில் பிரவுன்சன் கோப்பி விநியோகிக்கப்பட்டு வருகிறது என்பதை விற்பனையாளர்களுக்கும், பாவனையாளர்களுக்கும் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் அறியத் தருகின்றோம்.

அரசின் உணவு, மருந்து சட்டத்திற்கமைய நூற்றிற்கு நூறு தாய்மையான கோப்பி என உத்தரவாதப் படுத்தப் பட்டது பிரவுன்சன் கோப்பி

பிரவுன்சன் இன்டர்ஸ்,

80 1/4, பிறைஸ் பிளேஸ்,

கொழும்பு-12. தொலைபேசி: 27197.

இயத்திரிகை 194 ஏ, பண்டாரநாயக்க வீதி, கொழும்பு-12ல் உள்ள சிலோன் நியூஸ்பேயர்ஸ் விநியோகம் அச்சிடும் பிரசுரிக்கப்பட்டது